

Francis Veber

OTRAVNÝ CHLAP (KAMARÁDE, KAMARÁDE...)

(pracovní překlad Petr Christov © 2006)

PIGNON

RALF

WOLF

LOUISA

HOTELOVÝ POSLÍČEK (POSLÍČEK)

POLICISTA

Scéna je rozdělena na dvě části příčkou uprostřed.

Z každé strany vidíme dva sousedící hotelové pokoje. Jednoduše zařízené hotelové pokoje ve stylu Sofitelu.

Spojovacími dveřmi ve střední stěně je možné přejít rovnou z jednoho pokoje do druhého.

Jeden pokoj má výhled do dvora, druhý na ulici.

Dvoje další dveře vedou do koupelen.

Do pokojů se vchází ze zadní části scény.

PIGNON vstupuje do pokoje, který má okna do dvora. Přes rameno má přehozenou fotografickou brašnu. Za ním vejde dovnitř hotelový poslíček s menším kufrem.

POSLÍČEK Mám dát vaše zavazadla do šatny ?

PIGNON Ano, prosím. Děkuji.

Poslíček uklízí kufr. Venku se ozve policejní siréna.

POSLÍČEK Ti jsou nervózní, co ?

PIGNON Když jsem šel do hotelu, tak mě třikrát prohledali, nejdřív auto, pak kufr, a ještě jsem měl právo na osobní prohlídku na recepci.

POSLÍČEK Tolik policajtů jsem v životě neviděl.

PIGNON dá poslíčkovi spropitné. Ten si se zájmem prohlíží Pignonovu brašnu.

POSLÍČEK Fotograf?

PIGNON Ano.

POSLÍČEK A pro jaké noviny, jestli to není tajné?

PIGNON Dělám pro jednu agenturu.

POSLÍČEK Nikdy mě nenapadlo, že může být v téhle zemi tolik fotografů. Viděl jste to venku? Je jich tam dobrá stovka! A těch televizních štábů a reportérů! A těch policajtů. Jsem nikdy neviděl tolik policajtů! Nevím teda, co bude ten chlápek před soudem vyprávět, ale je jasný, že se sem kvůli němu lidi jen hrnou.

PIGNON se podívá na hodinky. Poslíček pochopí.

POSLÍČEK Tak jo, jděte na to. Nechám vás tu. Ať se daří.

Vyrazí směrem ke dveřím, ale ještě se otočí zpátky k Pignonovi.

POSLÍČEK Říkal, že to tady všechno roztočí. Někomu se teda asi nebude moc dobře spát.

Poslíček odchází. POSLÍČEK se posadí na postel, zrak upírá na telefon. Vezme do ruky sluchátko a vytočí číslo.

PIGNON (*do telefonu*) Louiso? ... To jsem já. Přijel jsem z Paříže, kvůli tomu procesu, jsem teď v hotelu naproti Justičnímu paláci a říkal jsem si, že bychom se mohli vidět... Ne, počkej, Louiso, poslouvej mě... nerozčiluj se, vždyť ti říkám, že jsem tady kvůli své práci a že by jenom bylo fajn, kdyby... Jenom třeba na pět minut, Louiso, to mi přece nemůžeš odmítnout... Haló! ... Haló!?

Louisa zavěsila, Pignon taky. Obličej má bledý a zcela bez výrazu. Znaveně sedí na posteli.

Otevrou se dveře v druhém pokoji – vstupuje RALF a hotelový poslíček.

RALF má na sobě dobře střižený šedý oblek, je oblečen elegantně jako bussinesman, který cestuje po světě. Má s sebou jen malou cestovní tašku.

Poslíček naznačí rukou směrem k oknu.

POSLÍČEK Přimo na Justiční palác, budete to mít jako z první lóže.

RALF mu dá spropitné.

POSLÍČEK Děkuju uctivě, pane. Neotravovali vás tam dole?

RALF Jak to myslíte?

POSLÍČEK No, ty kontroly, prohlídky a tak.

RALF se usměje a ukáže na svou cestovní tašku.

RALF Tady není moc co prohledávat.

POSLÍČEK To máte pravdu, ale oni si vždycky něco najdou, aby vás mohli otravovat, mně jednou na letišti zabavili nůžtičky na nehty! Umíte si představit, že bych mohl unést letadlo nůžkama na nehty?

RALF (směje se) Ne.

POSLÍČEK Vstoupím do pilotní kabiny a kapitán se mě zeptá: „Manikúra?“ A já řeknu: „Ne, přepadení.“

RALF se ze slušnosti zasměje, poslíček se směje taky.

POSLÍČEK Maličkatý nůžičky... Oni mi povídají: „Bud' to pocestují v zavazadlovém prostoru, nebo vám je zabavíme.“ A já na to: „No tak dobře, tak mi je zabavte!“ A ty pitomci si je nechali.

RALF Ale musíte se taky vžít do jejich kůže. Když vezmete v úvahu všechny ty atentáty.

POSLÍČEK Jistě, to máte pravdu... A navíc musejí dneska vydržet celý den v těch botách, co je tlačí, vidíte toho chlápka, jak si je zouvá?

RALF přitaká, pořád se usmívá. Poslíček nakonec řekne:

POSLÍČEK Vlastně si ani nemusíte pouštět televizi, přímý přenos vám běží za oknem.

Odejde. Ralfův úsměv okamžitě zmizí.

RALF a PIGNON začnou paralelně jednat každý na své straně prostřední zdi.

Oba jdou naráz pověsit na dveře cedulku s nápisem „Nerušit“. PIGNON pak jde k oknu, RALF směrem k topení.

PIGNON testuje pevnost lanka na záclony. RALF vytáhne z kapsy pilník na nehty a bez potíží odmontuje horní kryt radiátoru a vyndá odtamtud jednotlivé součástky pušky se zaměřovačem.

PIGNON ve svém pokoji otevře skládací kapesní nožik a uřízne kus lanka. Uváže na něm volný uzel a smyčku si dá kolem krku.

RALF vrátí kryt topení na původní místo a s pečlivostí a zručností profesionála začne skládat zbraň.

RALF se otočí směrem k oknu a všimne si, že roleta je napůl stažená. Položí pušku na postel a jde k oknu, aby roletu vytáhl. Otáčí rukojetí ovladače, ale roleta náhle zcela spadne a zakryje výhled do ulice.

RALF se chvíli vzteká nad protáčeující se páčkou, nakonec ale schová pušku pod postel a vezme do ruky telefon.

RALF Haló? Zasekla se mi roleta... Roleta se zasekla a nemůžu ji vytáhnout...

PIGNON taky zvedne telefon a vytáčí číslo. RALF zatím pokračuje ve svém vysvětlování recepčnímu.

RALF (do telefonu) ...Ne, ta rukojeť se protáčí!

(rozčiluje se) Ale ano, je to naléhavé, nebudu tady přece trčet ve tmě. Okamžitě mi sem někoho pošlete!

Zavěsí. V telefonování ho vystřídá PIGNON.

PIGNON Louiso, to jsem ještě jednou já, nezavěšuj, je to naposledy, co mě slyšíš... Ne, tentokrát to myslím vážně, Louiso, mám kolem krku provaz, s oprátkou na konci...Co, proč? Abych se oběsil, to se ví, co sis myslela?! ... To není žádný vydírání, žádal jsem tě o pět minut

tvého času a tys mi práskla s telefonem, už nemám chuť žít dál, miluju tě, Louiso, prosím, přijď sem ke mně jenom na dvě mi... Haló? ... Haló! ...

Louisa opět zavěsila, PIGNON zavěsil také – je zoufale zuřivý. Pak zvedne oči ke stropu, hledá místo, kam by mohl provaz pověsit.

Někdo zaklepe na dveře Ralfova pokoje, RALF jde otevřít. Hotelový poslíček vejde dovnitř s brašnou s nářadím.

POSLÍČEK Ty rolety jsou mrchy, furt se to zasekává.

Vytáhne šroubovák a začne spravovat a přitom vysvětluje:

Je to zablokovaná brzdička na kladce.

PIGNON ve svém pokoji nemůže najít nic, na čem by se mohl oběsit. S provazem na krku odchází do koupelny.

U Ralfa poslíček vytahuje roletu.

PIGNON zmizí v koupelně.

Poslíček vytáhne roletu, šroubovák si schová do brašny.

POSLÍČEK A máte to, mělo by to držet, ale radši na to moc nešahejte, jo?

Za scénou se ozve zvuk těla, které spadne do vany a hned poté zvuk tryskající vody – zvuky vycházejí z Pignonovy koupelny.

RALF a poslíček se překvapeně otočí směrem ke spojovacím dveřím.

POSLÍČEK Co to bylo?

Z koupelny vychází přiškrcený PIGNON, jemuž stále visí kolem krku oprátka. Je promočený, vrací se zpět do pokoje, klopýtá a kašle. Složí se na zem, zády se opírá o spojovací dveře.

Na druhé straně spojovacích dveří sebou poslíček a RALF znovu trhnou.

POSLÍČEK No ale co je to tady za brajgl?

Otevře spojovací dveře a spatří na podlaze chroptícího Pignona. V koupelně stále tryská voda proudem.

POSLÍČEK A sakra!

Utíká do koupelny a zavře přívod vody, vrátí se k Pignonovi, povolí mu smyčku, která ho na krku škrtí. Křičí na Ralfa, který zůstal stát ve svém pokoji.

POSLÍČEK Zavolejte policii! Rychle!

RALF (nevěřicně) Já?

POSLÍČEK On se pověsil, nehýbejte se, bože můj, zavolejte policii, záchranku!

RALF Je mi líto, ale s tím já nemám nic společného.

RALF zavře spojovací dveře. Poslíček stojí chvíli jako zařezaný, za chvíli se vrhne k telefonu. Vytočí číslo, ale rychle zavěsí.

POSLÍČEK Sakra!

Znovu vytočí číslo, ale opět zoufale zavěsí.

Sakra, sakra, sakra! ...

RALF zůstane stát za spojovacími dveřmi, ale není si dvakrát jistý, jestli se problému skutečně zbavil. V tom se nemýlí, protože poslíček se přiřítí ke dveřím a zoufale na ně buší.

RALF (*napjatě*) Co zas máte?

Poslíček si otevře dveře univerzálním klíčem.

POSLÍČEK Na recepci mají obsazeno a když jsem volal na policii, tak tam hrála hudba, jdu dolů pro nějakýho policajta, nenechávejte ho o samotě!

RALF Už jsem vám říkal, že s tím nechci mít nic společného, nejsem ani lékař, ani záchranář...

POSLÍČEK (*ho přeruší*) Jen dvě minutky, seběhnu dolů a vrátím se s policií, jestli ho ale necháte o samotě, tak se sebere a půjde skočit z okna!

RALF (*rázně*) Ne, z žádného okna neskočí.

POSLÍČEK (*trochu nejistě*) Co vy o tom víte?

RALF Prostě neskočí. Tečka.

PIGNON se mezitím probere a pronese chraplavým hlasým.

PIGNON Ale ano, skočím.

POSLÍČEK (*znovu vyděšený*) Do háje!

Utíká k oknu v Ralfově pokoji a volá:

Hej, hej! ... Hej, hej! ...

RALF se k němu přizene a silou ho odtrhne od okna.

RALF Tak už té komedie necháme!

POSLÍČEK Jdu zavolat policii.

Vrací se k oknu.

Hej, hej! ...

RALF ho chytí za ruku a donutí ho, aby se vrátil.

RALF (*ledově*) Proč policii, vždyť není mrtvý, ani zraněný.

POSLÍČEK Sebevražda v hotelu, musím zavolat policii.

Vymkne se mu z rukou a znovu volá:

Hej, hej! ...

RALF Chcete ho dodělat?

Poslíčkovo nadšení zmizí, otočí se směrem k Ralfovi.

POSLÍČEK Co?

RALF Proč myslíte, že chtěl umřít?

POSLÍČEK O tom teda já nic nevím!

RALF Dobře, tak já vám to teda povím: aby unikl tomu nelidskému, nelítostnému světu, který ho nechtěl pochopit a odmítal mu pomoci.

Ve vedlejších pokojích za PIGNON brečet, obličej si zakrývá rukama. RALF pokračuje dál.

RALF A kam by se dostal díky vám? Do policejního auta, vydal byste ho napospas nešikovným, brutálním policistům, kteří by ho vyslychali a vydírali.

POSLÍČEK Ale jděte, odvezli by ho do nemocnice.

RALF Přesně tak, na psychiatrii, mezi blázny a feťáky.

PIGNON *(povzdechne si)* Já do nemocnice nechci.

Poslíček se vrátí do Pignonova pokoje.

POSLÍČEK Proč ne? Tam by se o vás postarali.

RALF *(jde za poslíčkem)* Jasně že se o vás postarají – svěrací kazajka, elektrošoky, lobotomie.

POSLÍČEK Ale tohle před ním neříkejte.

RALF Podívejte se na něj a upřímně mi řekněte – kdo může tomu chudákovi pomoci? Policie? Ne, on potřebuje pochopení, něhu, lidské teplo. A to by v policejní autě asi nenašel.

POSLÍČEK Asi ne, ale kdo se o něj postará, když nezavolám policii? Já mám na práci spoustu jiných věcí, tak kdo se o něj postará, co?

RALF Já.

POSLÍČEK *(překvapen)* Vy?

RALF si klekne k Pignonovi a dá mu ruku kolem ramen.

RALF *(poslíčkovi)* Ano, postarám se o něj. Můžete nás tady nechat, všechno bude v pořádku.

POSLÍČEK To nechápu, když jsem vás před chvílí prosil, abyste s ním tady zůstal dvě minutky, tak jste mně praštil dveřma před nosem.

RALF pohládí Pignona po hlavě.

RALF Obměkčil mě.

Poslíček se dívá podezřívavě na Pignona. Nakonec se rozhodne:

POSLÍČEK Stejně to aspoň oznámím na recepci.

Jde ke dveřím. RALF zvýší hlas, aby ho zadržel.

RALF Můj přítel, jeden z mých nejlepších přátel...

Poslíček se zastaví. RALF pokračuje:

RALF ...se také pokusil o sebevraždu a kdosi reagoval stejně jako vy, taky ho vzali do nemocnice a jakmile tam dojeli, podřezal si krk a nedá se říct, že by se mu to nepovedlo.

PIGNON zaujatě poslouchal Ralfova slova a ptá se:

Čím si ho podřezal?

RALF (*poměrně suše*) To není důležité.

Vstane a položí ruku poslíčkovi na rameno.

Jakže se jmenujete?

POSLÍČEK Vincent.

RALF Vincente, dávám vám svoje slovo, že až od něj odejdu, tak už nebude mít ani sebemenší chuť se zabít.

POSLÍČEK Proč to všechno ale děláte?

RALF (*s totálně ledovým klidem*) Ze soucitu.

Poslíček chvíli váhá, pak vyrazí směrem ke dveřím. Pře odchodem se ještě otočí k Ralfovi.

POSLÍČEK Mě to teda nijak nepřesvědčilo, mě to vůbec nepřesvědčilo.

Odejde. RALF se otočí k Pignonovi

RALF Tady nemůžete zůstat.

Posbírá Pignonovy věci, podá mu je, ale PIGNON si je nevezme, posadí se na postel.

PIGNON Točí se mi hlava.

RALF (*rozčílí se*) Rozumíte tomu, co vám říkám? Není v pohodě, je schopný na vás zavolat policii.

PIGNON Zavěsila. Ona mi zavěsila. Řekl jsem si, že se oběsím, řekl jsem: „přijď jen na pět minut“ a ona mi zavěsila.

Venku se ozve policejní siréna. RALF sebou trhne, rychle jde do svého pokoje, podívá se z okna, pak se vrátí k Pignonovi. Je neklidný.

RALF Vy jste ještě tady? Nechápete, že vás přijdou sbalit? Na co čekáte?

PIGNON Žena, která se mnou strávila osm let mého života. Já jí dal všechno a ona mi zavěsí, když jí řeknu, že se zabiju.

RALF si chvíli zamyšleně prohlíží Pignona, pak se rozhodne. Opatrně vezme do ruky provaz, na kterém se PIGNON chtěl oběsit. PIGNON dál mluví a hledí do prázdna.

PIGNON Proč to udělala, to nechápu, bylo nám spolu tak dobře.

RALF se potichoučku přesune za Pignona, provaz drží oběma rukama. PIGNON mluví dál.

PIGNON Vždyť už jsem skoro splatil hypotéku na náš dům, chystal jsem se nám pořídit nové auto, Toyotu se stříbrnou metalízou, japonská kvalita, nemůžu to pochopit.

Ve chvíli, kdy se RALF chystá hodit smyčku Pignonovi kolem krku, zaklepe někdo na dveře. Ralfovi se tak tak podaří provaz schovat. Vstoupí poslíček.

POSLÍČEK (*netrpělivě*) No tak jak?

RALF Jak co?

POSLÍČEK No, jak to jde?

RALF Dobře, moc dobře.

POSLÍČEK (*Pignonovi*) Už je to lepší?

PIGNON neodpovídá, stále hledí do prázdna. RALF suše odpoví.

RALF Teď mě musíte nechat v klidu, nemůžete sem chodit každých pět minut.

POSLÍČEK (*stejným tónem*)

Omlouvám se, ale já bych tady kvůli tomu mohl přijít o místo, tak bych jenom chtěl vědět, jak to vypadá.

Odejde. RALF se otočí k Pignonovi.

RALF Tak jste to slyšel, nedá nám pokoj. Na vašem místě, bych si pospíšil.

PIGNON Byl jste už někdy zamilovaný?

Venku se znovu ozve policejní siréna. RALF zbystrí, PIGNON si začne prozpěvovat "Les amants de la Saint-Jean" od Edith Piaf.

PIGNON Tuhle písničku zbožňovala... Uměla výtečně zpívat... líp než já...

Zpívá dál.

RALF (*křičí*) Dost!

PIGNON sebou trhne. RALF se pokusí se ovládnout.

RALF Kde je?

PIGNON Moje žena?

RALF Ano, kde je teď vaše žena?

PIGNON V ústavu.

RALF (*vyvedený z míry*) Cože?

PIGNON Utekla ode mě s jedním psychiatrem, žijí teď spolu na jeho klinice.

RALF No tak na co čekáte? Jděte za ní! Utíkejte na tu kliniku a vyříkejte si to s ní.

PIGNON Je to moje chyba, já jsem jí poradil, aby si zašla k doktorovi, byla smutná, ztratila chuť k jídlu, a tak jsem jí říkal: „Zajdi si k neurologovi“ a ona šla k tomu hajzlovi Wolfovi!

RALF donutí Pignona, aby vstal.

RALF

Radím vám, abyste si to s ní šel vyříkat!

Strká Pignona ke dveřím. PIGNON se brání.

PIGNON Takhle nemůžu jít ven, jsem celý mokrý.

RALF To vám rychle uschne, venku je teplo.

PIGNON Ne, nemůžu, chytím zas nějaké svinstvo, jsem slabý na průdušky, nemůžu jít takhle ven. V kufri mám náhradní oblečení.

Začne si stahovat kalhoty. RALF se zoufale podívá na hodinky.

RALF Bože, zkuste sebou trochu hodit, člověče!

PIGNON Chodila za ním každý den do ordinace a lehala si tam na pohovku. Normálně by měl on zůstat v křesle vedle ní a dělat si poznámky...

RALF otevře Pignonův kufr a vyndá z něho kalhoty. PIGNON je vyměnění za ty mokré.

PIGNON ...psychiatr na své židli a pacient na pohovce, tak se to běžně dělá, ne? Ale ne, u něj ne! U něj jsou všichni hnedka šup na pohovku. A to mě to stálo sto euro za hodinu.

PIGNON si oblékne kalhoty, RALF zmuchlá mokré kalhoty a hodí je do kufru. PIGNON si toho všimne.

PIGNON Takhle si asi kufr nebalíte, že ne?

RALF Prosím?

PIGNON Mokré kalhoty se nemuchlají, musí se přece složit, aby se nezmačkaly.

RALF vyndá kalhoty a začne je skládat a snaží se kontrolovat svou zuřivost. PIGNON si sundá košili.

PIGNON Říkala mi, že mu vypráví své zážitky, když byla ještě malá, tohle mi říkala, že ležela na pohovce a vyprávěla mu zážitky, z doby, kdy byla malá... Nechte to, mačkáte to, jak kráva... Říkala mi: „to není chlap, to je ucho“, na mou duši, ucho! ... Ale tak to zkuste složit, to přece není tak těžké... Můj život bez ní nemá smysl, je to poušť, nicota... Netahejte za to tak, vždyť mi to roztrháte, to je bavlna a ne žvýkačka...!

Vezme kalhoty Ralfovi z rukou.

Tak to by stačilo, kašlu na kalhoty, kašlu na všechno.

Zmačká kalhoty a hodí je do kufru.

Vlastně ani nejsou moje, v barvířství se spletli, ale protože mi docela šly, tak jsem si je nechal...

Možná to není úplně správné, ale když vám něco ztratí, tak vám za to něco dát musejí, že jo.

RALF vytáhne svetr a podá ho Pignonovi.

RALF Ztrácíte tady čas.

PIGNON Tenhle svetr ne, ten je vlněný a víte přece jaké je venku teplo! Vy byste si dneska na sebe vzal vlněný svetr?

RALF je viditelně u konce se silami, vytáhne z kufru malý balíček zabalený v hedvábném papíře.

Roztrhne papír, PIGNON přehnaně reaguje.

PIGNON Ale co to děláte! To je dárek pro mou ženu, tričko na ramínka!

Rozloží onen kus oděvu a zjihne.

PIGNON Roztomilé, že ano?

RALF zpraží Pignona pohledem. Nepřítomným hlasem řekne:

RALF Nemůžu tady strávit celý den, mám taky práci.

PIGNON vytáhne z kufru košili a oblékne si ji.

PIGNON Já mám taky práci, jsem fotograf, měl bych být s ostatními tam dole, nebo přijede a já ho prošvihnu, ale mně je to jedno... Kašlu na to, kašlu na to, kašlu na to.

RALF Ano, ale já ne, já na svou práci nekašlu, měl byste už jít.

PIGNON Vy jste fotograf?

RALF Ne.

PIGNON Tak co děláte za práci?

Venku se ozve další policejní siréna. RALF zpozorní, PIGNON si toho všimne.

PIGNON Běžte si zavřít okno, když vás ten randál venku rozčiluje.

RALF *(po krátké pauze, klidně)* Převlékl jste se, vzal jste si suché oblečení, tak co byste si teď ještě přál?

PIGNON Omluvte mě, ale musím jít trochu na vzduch. Dejte mi ještě chvíli, mně se s vámi tak dobře povídá... A myslím, že by vám to mohlo taky dělat dobře, když vidím, v jakém jste stresu. Uvolněte se, ano? Podívejte, já vás trochu pobavím, víte, jak jsme se s ní potkali?

Venku se ozve další policejní siréna. RALF znovu zpozorní, PIGNON pokračuje.

PIGNON Dělal jsem svatební fotky kámošovi, co si bral její sestru... Její vlastní sestru... sestru mojí ženy, teda mojí budoucí ženy, rozumíte... Nedovedl jsem si představit, že by mohla být jednoho dne mou ženou, a víte, co jsem jí řekl? ... Řekl jsem jí: „Kdybych byl na jeho místě, tak bych si vzal vás!“ ... Dobrý, ne?

RALF Dost dobrý.

Zavře Pignonův kufr a jde ho dát za dveře.

Máte ho tam, čeká tam na vás.

PIGNON Chtěl bych vám poděkovat...

RALF Není zač. Sbohem a hodně štěstí.

PIGNON přijde k Ralfovi ke dveřím, cestou sebere jeho fotografickou brašnu.

PIGNON Jste milej chlap, možná jedinej milej chlap, jakýho jsem za poslední dobu potkal.

RALF otevírá dveře, aby urychlil Pignonův odchod, ten ale neodchází.

PIGNON Vlastně jsme se ani nepředstavili! *(podá mu ruku)* François Pignon.

RALF *(potřese mu rukou)* Těší mě, sbohem.

PIGNON A vy se jmenujete?

RALF *(snaží se kontrolovat)* Martin... Jean Martin.

PIGNON To není pravda! Víte, že jméno mojí ženy za svobodna bylo Martinová? Louisa Martinová! To je šílené, vždyť my jsme skoro příbuzní! Teda jako v přízni jsem myslel. Ačkoli je pravda, že Martinů je ve Francii hodně...

RALF (*přerušit ho*) O tom si promluvíme později, ano?

PIGNON Ano, Ano. (*Znovu mu podá ruku.*) Na shledanou, Jane. Nevím sice, co nám ještě život nachystá, ale doufám, že se znovu setkáme za poněkud příznivějších okolností...

RALF To ano.

Otočí se zády k Pignonovi, aby se mohl vrátit zpátky do svého pokoje, ale PIGNON stále neodchází. Stojí na prahu s kufrem v ruce a taškou přes rameno.

PIGNON Jane...

RALF ztuhne. PIGNON pokračuje.

PIGNON Víte, co by bylo skvělé?

RALF nehybně vyčkává, co přijde. PIGNON zavře dveře a jde k němu.

PIGNON Kdybyste jí zavolal. Kdybych za ní šel teď, jen tak, bez ohlášení, nepustila by mě dál. Ale když jí zavoláte a řeknete jí, že jsem se kvůli ní zasebevraždil, tak vám bude věřit a...

RALF To nepřichází v úvahu.

Jde do svého pokoje a praští Pignonovi spojovacími dveřmi před nosem.

RALF i PIGNON zůstanou na okamžik nehybně stát jeden vedle druhého. PIGNON začne prosit.

PIGNON Jane?

RALF mlčí. PIGNON mluví dál.

PIGNON Jenom jeden telefon...

RALF Ne!

Venku se ozve policejní siréna. RALF se jde okamžitě podívat z okna, vrací se zpátky ke dveřím.

Vezme židli a dá ji pod kliku, aby jí zablokoval.

PIGNON z druhé strany dále naléhá.

PIGNON Vždyť vás nežádám skoro o nic, a to jste slíbil, že mi pomůžete!

RALF neodpovídá, jde k posteli a vytáhne zbraň. Pignonův hlas se mu opět vemlouvá.

PIGNON Co můžete mít naléhavějšího na práci než zachránit někomu život?

RALF se s puškou v ruce otočí ke dveřím. PIGNON se snaží otevřít dveře.

PIGNON Ale s vaší jemností a lidskou přívětivostí...

RALF odchází od dveří a postaví si jednu židli k oknu. Posadí se, zbraň má na kolenou, začíná vyčkávat na oběť. Pignonův hlas mu znovu začne brkat na nervy.

PIGNON Abyste se nedivil, až udělám zase nějakou hloupost...

PIGNON přiloží v očekávání Ralfovy odpovědi své ucho ke dveřím.

RALF přestane sledovat dění na ulici. Pozoruje spojovací dveře, je znepokojený. V jednu chvíli nevydrží a jde po špičkách směrem ke dveřím. Cestou opatrně opět schová zbraň pod postel a přiloží své ucho ke dveřím.

Oba muži na chvíli zadrželi dech, špehují jeden druhého. Po chvíli PIGNON tiše odejde od dveří, vezme do ruky židli a vši silou s ní praští o podlahu.

RALF okamžitě otevře dveře dokořán.

RALF Co to tady vyvádíš!

PIGNON (*rozzáří se*) 05 95 77 15 31... Chtějte paní Pignonovou...

RALF zvedne sluchátko. PIGNON pokračuje.

PIGNON ...hlavně jí ale neříkejte, že jsem se z toho dostal, jo, musí si myslet, že jsem na pokraji smrti.

RALF (*do telefonu*) Haló, chtěl bych mluvit s paní Pignonovou... je to důvěrně... aha... (*zakryje rukou mluvítko a otočí se k Pignonovi*) Šla někam ven...

PIGNOG mu vytrhne sluchátko z ruky.

PIGNON Haló, tady je přítel jejího muže, u telefonu, volám vám, protože se zasebevraždil a ona musí okamžitě přijít do Hotelu du Palais... Ne, není mrtvý, ale dlouho už asi nevydrží.

Zavěsí a vesele se otočí k Ralfovi.

PIGNON Jsem si jistý, že to byl WOLF!, ten mrzák Wolf.

RALF Je v jízdárně.

PIGNON Cože?

RALF To říkal on, že šla do jízdárny, pokud si s ní chcete něco vysvětlit, tak běžte za ní a přestaňte tady všechny otravovat!

Odejde do svého pokoje a znovu za sebou zavře spojovací dveře a zablokuje kliku židli.

PIGNON zůstane na své straně překvapený z Ralfovy odpovědi.

PIGNON Do jízdárny? Copak ona jezdí na koni?

RALF si opět bere svou zbraň a sedá si k oknu. PIGNON jde ke spojovacím dveřím.

PIGNON Proč do jízdárny? Na koni nikdy nejezdila, tahle historka je úplně pitomá.

RALF položí zbraň na kolena a rukama si zacpe uši, aby už neslyšel Pignonův hlas. Ale ten pokračuje dál.

PIGNON To on, to ten šílenec ji donutil vylézt na koně, i když je taková slabá. Ten hajzl mi ji zničí! Koně! A proč ne rovnou bunjee jumping! Blbec jeden!

PIGNON zmlkne. RALF spokojeně sundá dlaně z uší. Ticho ale netrvá dlouho. PIGNON jde ke spojovacím dveřím, chvíli váhá, pak zaťuká.

RALF se otočí ke dveřím, chopí se své zbraně, zjevně mu už tečou nervy.

PIGNON znovu zaklepe.

PIGNON Mohl bych vás požádat ještě o poslední službičku?

RALF se zhluboka nadechne a odvrátí zbraň od dveří. PIGNON pokračuje.

PIGNON Nemohl byste za ní skočit do jízdárny? Je to jen kousek...

RALF upřeně zírá na dveře. PIGNON dále naléhá.

PIGNON Slyšíte mě?... Jste tam?... Vy tam nejste?... *(sám k sobě)* Aha, kam jen šel?

Odchází od dveří, je perplex. Ralfa napadají různé věci.

PIGNON zvedne telefon, vytočí číslo.

Telefon zazvoní v Ralfově pokoji, RALF zkamení.

Sleduje telefonní aparát, který nepřestává zvonit. Po chvíli rychle vstane a zběsile se vrhne na sluchátko.

RALF (do telefonu) Nejdu do jízdárny, Pignone, a nebudu už nikoho vydírat vaší sebevraždou, chci, aby mi všichni už dali klid, je to jasné? *(křičí)* Dejte mi všichni klid!

Zuřivě zavěsí. PIGNON také zavěsí a zůstane bez hnutí sedět na posteli. RALF také zůstane bez hnutí, snaží se popadnout dech.

Někdo zaklepe na dveře v Pignonově pokoji. Ten se ani nehne. Ozve se další zaklepaní, vejde hotelový poslíček. Ve tváři má ustrašený výraz.

POSLÍČEK Aha, jste tady, klepal jsem, neslyšel jste?

PIGNON neodpovídá. POSLÍČEK hledá očima Ralfa.

POSLÍČEK Kde je?

PIGNON udělá vágní gesto směrem k Ralfovu pokoji. POSLÍČEK je čím dál tím zmatenější.

POSLÍČEK Říkal přece, že se o vás postará.

PIGNON *(zasmušile)* Rád bych, kdybyste mě nechali o samotě.

POSLÍČEK Není vám dobře?

PIGNON neodpovídá. POSLÍČEK váhá a pomalu odchází pryč.

Zdá se, že RALF ve svém pokoji trochu přišel k sobě. Zvedl se z postele, vzal si svou zbraň a posadil se do křesla. Někdo zaklepe na dveře. RALF sebou trhne.

RALF Kdo je to?

POSLÍČEK To je já, pane.

RALF rychle vsune zbraň pod postel, jde otevřít a ukáže poslíčkovi cedulku „Nerušit“.

RALF Neumíte číst?

POSLÍČEK Omlouvám se, ale říkal jste, že se o něho postaráte, a on je tam ve svém pokoji úplně sám a vůbec nevypadá dobře.

RALF Nedělejte si starosti, dohlížím na něj, je v pořádku.

Během tohoto rozhovoru zvedne PIGNON telefon a vytočí číslo. POSLÍČEK se podívá směrem ke spojovacím dveřím, netváří se zrovna přesvědčeně.

POSLÍČEK Nevím, jestli je v pořádku, ale já o něho mám strach.

RALF Voláme si, jsme v kontaktu, právě teď mi volal.

Přerušil ho zvonění telefonu. RALF sebou trhne a pokusí se o úsměv. Je to velmi nucený úsměv.

RALF To bude zase on.

(zvedne telefon)

Ano?

PIGNON *(do telefonu)* Promiňte, to jsem zase ještě já, není mi dobře.

RALF *(pořád s úsměvem)* Opravdu?

Zakryje mluvítko rukou a obrátí se na poslíčka.

Je to on, zní velice dobře...

PIGNON Je to už naposled, co vám volám, nemějte strach, už nikomu nikdy volat nebudu.

RALF Ale ne, zavolejte mi, kdykoli budete chtít, jsem tu pro vás. *(k poslíčkovi)* Je mu čím dál líp.

PIGNON Skočím z okna.

RALF Aha, ano, dáme si skleničku a v klidu si o tom promluvíme, co vy na to?

PIGNON Zavěším a skočím.

POSLÍČEK Co říká?

RALF *(zakryje mluvítko rukou)* Nic, svěřuje se mi, pomáhá mu to. *(k Pignonovi)* Jen mluvte dál, pomůže vám to.

PIGNON Rozmlátím si ksicht o chodník, uvidíš jestli mi to pomůže.

RALF Ne, takhle by člověk neměl odcházet, dáme si skleničku, O.K.?

POSLÍČEK Jen ho nechte, ať jde, jestli chce.

PIGNON Dáte si tu skleničku sám, protože já do pěti minut skáču z okna a moje hlava se rozmašíruje o dlažbu a to pak už nebudu mít chuť na žádný pití... Sbohem, Jane, a díky za všechno.

RALF *(radostně)* Už jdu, hned tam budu.

PIGNON zavěsí. RALF udělá totéž a otočí se k poslíčkovi s tímž předstíraným úsměvem.

RALF Ty telefonáty mu pomáhají.

Vedle v pokoji přelézá PIGNON okenní parapet a stoupá si na římsu.

RALF jde otevřít poslíčkovi dveře, ten se zdá být poměrně přesvědčený.

POSLÍČEK Pokud s ním tedy budete takhle v kontaktu...

RALF Bez obav.

POSLÍČEK V takových stavech člověk potřebuje s někým komunikovat...

RALF *(vytlačí ho ven)* Přesně tak. Mějte se.

Zavře za poslíčkem dveře a žene se ke spojovacím dveřím, zatímco PIGNON mizí za rámem okna.

RALF otevírá dveře a když vidí prázdný pokoj, ztuhne.

RALF *(volá)* Pignone!

Přiskočí k oknu. PIGNON se mezitím objeví v okně v Ralfově pokoji, obešel budovu po římsě.

PIGNON O mé smrti se dozví v koňském sedle.

RALF se otočí k Pignonovi, je zmatený.

RALF Co tam děláte? Copak vám přeskočilo?

Pomalou se přibližuje k oknu. PIGNON ho zastaví.

PIGNON Nepřibližujte se, nebo skočím.

RALF (*zastaví se*) Neblbněte, Pignone, všichni vás vidí, na ulici je plno policistů.

PIGNON Nechci po vás nic moc složitějšího a vy mě teď vyhazujete, no ano, to kvůli vám teď skáču z okna!

RALF O.K., platí, zajdu do té jízdárny, ale vy slezete z té římsy!

PIGNON (*rozzáří se*) Opravdu? To byste udělal? Děkuji vám děkuji, věděl jsem, že se na vás mohu...

PIGNON náhle na římsě ztratí rovnováhu a zmizí pod spodním rámem okna.

RALF k němu přiskočí.

RALF Pignone!...

PIGNON (*není vidět a úpi*) Klouže se mi to!... Klouže to!...

RALF přeleze parapet a sám vlezte na římsu.

RALF Opřete se o okap!... Nohou! O okap!...

Jednou rukou se chytne za parapet a druhou podává Pignonovi, kterého pořád není vidět.

RALF A je to, držím vás!...

RALF vytáhne s vypětím všech sil Pignona do okna. Podaří se mu ho dostat na parapet. PIGNON se převálí do pokoje.

RALF zůstává pořád na římsě, snaží se popadnout dech. PIGNON klečí, taky je vyčerpaný.

PIGNON Dal jsem vám zabrat.

RALF (*bezduše*) To si pište.

PIGNON Zachránil jste mi život, nikdy vám to nezapomenu.

Stoupá si, chytí se přitom za rukojeť, kterou se stahuje roleta. Ta se prudce zřítí na Ralfa. Za scénou se ozve výkřik, pak nastane ticho.

PIGNON (*vyděšený*) Bože, já ho zabil!...

Rozčiluje se nad ovládačem rolety.

PIGNON Co to k sakru je!

Vrhne se k telefonu.

Recepce!

Vytočí číslo.

Obsazeno. Pitomej hotel!...

RALF se objeví v druhém okně – v Pignonově pokoji. Pořád stojí na římsě, vypadá pořád zcela vyšťaveně. S náležitým lomozem se překulí do Pignonova pokoje.

PIGNON se pokoušel znovu dovolat na recepci, ale jakmile vidí Ralfa, zavěsí a hrne se k němu.

PIGNON Ach, tady jste, měl jsem takový strach, myslel jsem, že jste spadnul z pátého patra!

RALF leží na zemi, nereaguje. PIGNON se nad ním skloní.

PIGNON Je vám něco?... Jste zraněný?

RALF nereaguje. Vyděšený PIGNON znovu zvedá telefon a vytáčí číslo.

PIGNON (zavěsí) Sakra!

Běží k pokojovým dveřím.

PIGNON (k Ralfovi) Skočím dolů na recepci a zavolám doktora, hned jsem zpátky!

Otevře dveře a srazí se s Wolfem, mužem tak čtyřicetiletým, poměrně statným, který vypadá značně nervózně. V ruce drží lékařskou aktovku.

PIGNON Pardon!

(naznačí směrem k Ralfovi)

Je zraněný, jdu pro doktora.

WOLF Já jsem doktor.

PIGNON

Ach, doktore, to je ale štěstí, pojd'te dál.

WOLF jde k Ralfovi a měří mu puls.

WOLF Co se mu stalo?

PIGNON Stál venku na římsě a dostal roletou do hlavy... Ještě štěstí, že jste šel okolo!

WOLF Nešel jsem okolo, před chvílí někdo volal na ke mně na kliniku a tvrdil, že se Pignon (*ukáže při tom na Ralfa*) zasebevraždil.

PIGNON (*přidušeným hlasem*) Vy jste doktor Wolf?

WOLF On o mně mluvil? Nevím, co vám mohl napovídat, ale mohu vám říct, že bych mu dal radši pěstí, než abych ho kurýroval. Pomozte mi!

WOLF chytne Ralfa v podpaží. PIGNON znovu přidušeným hlasem opakuje.

PIGNON Vy jste doktor Wolf.

WOLF Ano, jsem doktor Wolf a chtěl bych teď toho všiváka položit na postel, můžete mi s ním pomoci?

PIGNON pomáhá Wolfovi položit Ralfa do postele.

PIGNON Přebral jste mu ženu a ještě byste mu chtěl dát pěstí!

WOLF Ten mrzák nám už pěknou řádku měsíců ničil život! Nedokázal pochopit, že ho ona už nemiluje. Žiju s ní, jsme spolu šťastní a on to nechce pochopit!

Vyšetřuje Ralfa.

Zjevně si nic nezlomil, reflexy jsou neporušené, dech normální... Jestli je to váš přítel, řekněte mu, aby nám dal pokoj. Žil s ní osm let, byla to tragédie, ale teď se karta obrátila a tak sbohem.

PIGNON To ona řekla, že to byla tragédie?

WOLF vytáhne ze své tašky injekci a ampulku.

WOLF Nedokážete si představit, jak jí to štválo... (*ukáže na Ralfa*) No ne, podívejte se na něj, člověk hned ví, s kým má tu čest, že? Jistě, mám tak trochu v popisu práce, abych odhaloval povahu lidí z rysů jejich obličeje, ale tady v tom případě, se nemůže splést ani laik. Vidíte ten spláclý nos, tu špičatou bradu, ty uši! Hlava dokonalého pitomce, ne?

PIGNON Není to žádný pitomec, navíc je to dobrý fotograf.

WOLF otevře ampulku a natahuje do stříkačky sérum.

WOLF To jo, malej blbej fotograf, co fotí přejetí psy pro jednu malou blbou tiskovou agenturu.

Vyhrne Ralfovi rukáv a dá mu injekci.

PIGNON Co mu to dáváte?

WOLF To je na uklidnění.

PIGNON A proč?

WOLF Aby nebyl tolik agresivní.

PIGNON Jak agresivní? On vůbec není agresivní!

WOLF Sebevrah je agresivní vůči sobě samému, v první řadě je třeba ho zklidnit.

Vrátí ampulku do tašky.

Takže, teď bude pár hodin trochu ospalý, ale určitě už nebude mít chuť páchat další zločiny.

PIGNON Ale nemáte přece právo ho uspat! Co je to za postup?

WOLF Já ho neuspal, já ho jenom zklidnil. Dal jsem mu slabší dávku, kdyby měl ještě odpoledne něco na práci, ale to určitě nebude jeho případ.

PIGNON (*přepjatě*) Co vy o tom víte?

WOLF Před Justičním palácem je už aspoň tři sta fotografů, možná o trochu míň, možná o trochu víc.

Zavře svou tašku a usměje se na Pignona.

Jsem k vám tak upřímný, protože jste mi sympatický.

(podává mu ruku, ten jí mechanicky potřese)

Kdyby se vám podařilo ho přemluvit, aby nasednul na nejbližší vlak do Paříže, tak by se všechno vyřešilo.

Vytáhne z kapsy vizitku.

Tady máte moje číslo na mobil pro případ, kdyby začal zase vyvádět. Spoléhám na vás, díky.

WOLF odejde. PIGNON se posadí na postel vedle Ralfa.

PIGNON (*nevěřicně*) Ten hajzl!

Je zdrcen tím, co právě vyslechl, lehne si vedle Ralfa. Oba muži chvíli leží vedle sebe, RALF se pak začne probírat. Ztěžka se opře o loket a vrhne na Pignona zamračený pohled.

RALF Kdo?... Kdo jste?

PIGNON François PIGNON váš soused z vedlejšího pokoje, před chvílkou jste utrpěl šok, ale vyléčili jsme vás a teď byste měl odpočívat. Můžete se tady prospat, jestli chcete, mně to nevadí, naopak.

RALF se opře o Pignonovo rameno, ten ho něžně pohladí po hlavě.

PIGNON Tak, odpočiňte si, jsem váš přítel, protože po tom, co všechno jste pro mě vykonal, jsme přátelé na život a na smrt.

RALF usne Pignonovi na rameně. PIGNON chvíli mlčí, potom pokračuje a roste v něm vzdor.

PIGNON Nejsem žádný blbej fotograf a nefotím žádný přejetý psy. Byl jsem s Papežem v Uruguayi. Je snad Papež nějaký přejetej pes?... Její život nebyla žádná tragédie, to přece není pravda, miloval jsem ji jako nikdo... Bože, jak já ji jenom miloval...

RALF se trochu probere a pomalu se odsune od Pignona. Zavolá, jeho hlas zní pořád ještě mdle.

RALF Pignone!

PIGNON vezme Ralfovu hlavu na svém rameni.

PIGNON (*něžně*) Ano, Jane, jsem to já, Pignon, váš přítel Pignon, odpočívajte, slibuju, že budu s vámi, neopustím vás.

RALF je příliš oslaben, než aby mohl protestovat. PIGNON zasněně pokračuje.

PIGNON Vzpomínám si, jak jsme leželi, ona a já, jen tak, byla neděle ráno a já jsem jí řekl: dneska nebudeme dělat nic, zůstaneme v posteli jako největší lenoši a já přichystám podnos s jídlem z toho, co ještě máme v ledničce a budeme se celý den dívat na televizi, tehdy jsem si nedokázal uvědomit, že je to štěstí... Ona asi taky ne, když odešla... Dnes bych dal celý svůj život, abych se mohl vrátit k takovým silným chvílím...

Hladí Ralfa po hlavě.

PIGNON Louisičko, kočičko, beruško, zlatičko moje, láska má...

Někdo zaklepe na dveře.

PIGNON (*stále zasněně*) Ano?

Vstoupí poslíček je zaražen, že vidí opět Ralfa a Pignona v důvěrném objetí.

POSLÍČEK Pardon.

PIGNON Odpočívá, nesmíte ho teď rušit.

POSLÍČEK Jen jsem přišel zeptat, co je nového, ale nečekal jsem, že...

RALF se ve spánku pohne. PIGNON naznačí poslíčkovi, aby byl potichu.

PIGNON Psst!

Pokyne poslíčkovi směrem ke dveřím, ten odchází. Je viditelně zaskočen. PIGNON se otočí k Ralfovi.

PIGNON Je to zvláštní, to je poprvé, co se cítím o něco lépe, od té chvíle, co odešla. Celé měsíce jsem nikoho nechtěl ani vidět, nechával jsem si své utrpení sám pro sebe a teď vidím, že to byla chyba. Kdybych vás měl vedle sebe, i takhle trochu ospalého, tak by mi to... jak bych to jenom... ulehčilo, ano, to je ono, ulehčilo. Vaše přítomnost je tak uklidňující.

Venku se ozve policejní siréna. RALF sebou na posteli trhne. PIGNON se nad ním neklidně skloní.

PIGNON Ublížil jste si?

RALF se s obtížemi zvedne, PIGNON mu pomáhá.

PIGNON Měl byste zůstat ležet, ještě nejste úplně fit.

RALF *(velice zachmuřeně)* Už přijel?

PIGNON A kdo?

RALF vrávoravě kráčí k oknu.

RALF Kde je Justiční palác?

(rozčílí se)

Kde je Justiční palác?

PIGNON Ne, tady ne, tady v mém pokoji to vede do dvora, Justiční palác je na druhé straně.

RALF se otočí o 180° směrem ke spojovacím dveřím, musí se držet křesla, aby nespádl.

RALF Mně... točí se mi hlava.

PIGNON To ten blbec, co vám dal tu injekci, ale za pár hodin budete běhat jak čipera.

RALF Injekci?... Kdo mi dal jakou injekci?

PIGNON Ten mrzák WOLF, přirozeně, chtěl jsem ho zastavit, ale...

RALF *(přeruší ho)* Co mi píchnul?

PIGNON Něco na uklidnění, normálně dává celý balení, to byste byl v limbu až do rána.

RALF *(dívá se na hodinky)* Kolik je hodin? Nic nevidím, do háje, kolik je teda hodin?

PIGNON Čtvrt na čtyři... Neudržíte se na nohou, natáhněte se na chvíli...

RALF se snaží pustit křesla a doklátit se ke spojovacím dveřím. Zoufale se zastaví mezi dveřmi.

RALF Kde je, sakra, ten Justiční palác, já nic nevidím!

PIGNON Ne, protože je stažená roleta, tak nemůžete nic vidět, ani kdybyste byl v normálním stavu.

RALF klopýtá k telefonu a snaží se vytočit číslo, ale vidí špatně na čísla na číselníku. Zoufale se otočí k Pignonovi.

RALF Zavolejte na recepci, ať mi opraví tu pitomou roletu!... A objednejte mi kávu, hodně silnou kávu!

PIGNON (*zvedá telefon*) Rád bych, ale je to pořád obsazené... Ale ne, máme štěstí... Recepcie?... Aha, takže, není lehké se k vám dovolat, víte... Ano, chápu, že toho máte hodně, ale...

RALF (*soptí*) Roleta!

PIGNON trhne sebou a okamžitě pokračuje dál do telefonu.

PIGNON ...potřebujeme opravit roletu v pokoji a donést silnou kávu, hodně kávy. (*zavěsí*)
Zmizelo to.

RALF se posadí na postel, pořád je zachmuřen.

RALF Zavolejte ho.

PIGNON Koho?

RALF Toho blbce, co mi píchnul to injekci. Chci ho mít okamžitě tady.

PIGNON vytáhne z kapsy Wolfou vizitku.

PIGNON Nechal mi číslo na svůj mobil, snad se mi podaří mu dovolat.

Vyáčí číslo.

Doktor WOLF ?... Volám vám kvůli tomu pánovi, co jste před chvílí píchnul... Ale vůbec, vůbec nevypadá spokojeně, nemůže se pořádně postavit, nic nevidí... Já jsem mu říkal, že to za pár hodin přejde, ale...

RALF vytrhne Pignonovi telefon z ruky.

RALF Poslouchej, ty zsranej zmetku, dávám ti pět minut na to, abys mě z toho dostal nebo ti tu tvoji posranou kliniku vyhodím do luft, jasný?!

Zavěsí. PIGNON ho obdivně pozoruje.

PIGNON Vy ale umíte mluvit!

(maličko se zasměje)

A když si myslí, že jsem to byl já, tak to ho muselo teprve vykolejit.

Ralfovi spadne hlava na rameno, usne. PIGNON se posadí vedle něho a chytí ho kolem ramen, aby

RALF nespádl. Někdo zaklepe na dveře.

PIGNON Ano?

Vejde poslíček s táčem, na němž má konvičku s kávou a dva šálky. Položí táč před Pignona s Ralfem.

POSLÍČEK Jedna silná káva.

Jde k roletě a začne opravovat ovládání.

POSLÍČEK Já jsem vás varoval, radši na to vůbec nesahat.

Vytáhne roletu nahoru a položí šroubovák na parapet.

POSLÍČEK Nechám vám tady šroubovák, není to nic složitého.

PIGNON Děkujeme.

Nalije Ralfovi kávu a pomáhá mu se napít.

PIGNON Pomalu... Tak... Není moc teplá?

Poslíček oba konsternovaně pozoruje, zeptá se:

POSLÍČEK Pánové budou obědvat na pokoji?

PIGNON Uvidíme. Díky. Nashledanou.

Poslíček odejde. PIGNON svým kapesníkem osuší Ralfovi bradu. Trochu totiž slintá.

PIGNON Je mi to líto. Je to tak trochu kvůli mně, že jste v tomhle stavu... Doufám, že tady ten bídák bude brzo... Mimochodem, říkal jste, že máte odpoledne nějakou práci, mohl bych vás třeba pomoci.

RALF zavrtí odmítavě hlavou. PIGNON se nedá odbyt.

PIGNON Ale ano, udělalo by mi to radost, v jakém oboru děláte?

RALF se nechá položit na postel a zavře oči. PIGNON mu dá pod hlavu polštář.

PIGNON Já vím, omlouvám se, obtěžuji vás těmi svými hloupými otázkami. Odpočiňte si. Stoupne si a zamyšleně se prochází po pokoji.

PIGNON To je zvláštní, ten bídák o mně před chvílí vyprávěl strašné věci a mě to já z toho mám docela dobrý pocit. Předtím jsem byl zoufalý, ale jsem se naštvál. Už se mi nechce umřít, teď mám chuť se prát.

RALF se mírně nadzvedne a ukáže prstem na konvici s kávou.

RALF Kafe.

PIGNON mu podá šálek a pomůže mu se napít.

PIGNON Já jim ukážu, že nejsem ještě na odpis a ona pochopí, že udělala chybu, když mě opustila a vrátí se ke mně.

RALF Kolik je hodin?

PIGNON Za deset minut půl čtvrté.

RALF Kde se, bože, fláká?

PIGNON Nechte mu chvíli času, aby se sem mohl dostat, vždyť to není ani pět minut, co jsem mu volal... A můžeme se jen modlit, aby tamten právě teď nepřijel do Justičního paláce, protože to by bylo všechno kolem uzavřené...

Podívá se z okna.

No jo, tam dole je pěkně živo, tak to už nebude asi daleko.

RALF (*zoufale*) To kafe vůbec nezabírá, proč mi ten magor dával tu injekci!?

PIGNON Protože je to magor.

Znovu se podívá z okna a pak se otočí k Ralfovi.

Řeknu vám teda, že tu máte moc pěkný výhled, celou ulici jak na dlani, přímo naproti Justičnímu paláci. Kdybyste byl fotograf, tak s dobrým teleobjektivem byste ho nemohl prošvihnout... To je báječné, opravdu!

Rychle odejde do svého pokoje, vezme svou fotografickou brašnu a vrátí se s úsměvem do Ralfova pokoje.

PIGNON Jak jsem vám říkal, že mám zase chuť do života, tak se mi taky vrátila chuť do práce, to je skvělé, že?!

Vytáhne z brašny stativ a začne si před oknem vytahovat své pracovní náčiní. RALF ho nevěřícně pozoruje.

RALF Co to děláte?

PIGNON Jestli ho teď přivezou, tak vám určitě nebude vadit, když ho párkrát blejsknu, ne, jenom pár fotek, zabere mi to tak maximálně dvě minutky!

RALF se s potížemi (ale přece) postaví. Tváří se nebezpečně.

RALF Dejte to pryč od mého okna.

PIGNON v dobrém rozmaru otočí fotoaparát na Ralfa, zmáčkne samospoušť a utíká k zabijákovi. Vezme Ralfa kolem ramen. Blesk.

PIGNON A je to. Na památku.

Pustí Ralfa, který zavravorá a spadne zase na postel. PIGNONA jde zpátky k fotoaparátu a vytáhne z něho obrázek.

PIGNON Vyfotíte a hned je to hotové!... Ale to vůbec nevypadá špatně, no teda, jste tam v dokonalém světle, podívejte! Uděláme ještě jednu!

RALF Pignone, dejte mi tu fotku!

Někdo zaklepe na dveře. PIGNON strčí fotografii do kapsy.

PIGNON To bude určitě ten mrzák, nehýbejte se, já ho sem přivedu.

Přejde rychle do vedlejšího pokoje a otevře dveře. Je to Louisa.

Je v jezdeckém oděvu, je jí okolo třiceti, je svůdná, ale viditelně naštvaná. PIGNON se rozzáří.

PIGNON Louiso, láska moje, tys přišla...

LOUISA Přišla jsem, protože mi Edgar volal do jízdárny a říkal, žes mu vyhrožoval, že vyhodíš kliniku do povětří.

PIGNON Ne, to ne, já nikomu nevyhrožoval, počkej, já ti to vysvětlím...

Jde rychle ke spojovacím dveřím a osloví Ralfa, který stále leží rozvalený na posteli.

PIGNON To je moje žena, můžete být v klidu, až přijde on, tak ho za vámi pošlu.

RALF zůstane ležet na posteli. PIGNON za sebou zavře dveře a vrací se k Louise. Náhle se ale zastaví.

PIGNON Vteřinku, lásko...

Vrátí se ke spojovacím dveřím a vejde do pokoje k Ralfovi. Vezme ho za ruku a zvedne ho. RALF se nebrání, je příliš znaven, než aby mohl cokoli udělat. PIGNON ho odvede k oknu a posadí ho do křesla.

PIGNON Kdyby ho přivezli, tak mě zavolejte, naštvalo by mě, kdybych ho prošvihnul. Zatím...

RALF se na něj přibližně dívá. PIGNON se vrátí do svého pokoje a zavře za sebou spojovací dveře.

PIGNON To je souseď odvedle z pokoje, zachránil mi život, stali se z nás přátelé na život a na smrt.

LOUISA François, měl bys mě teď asi nechat v klidu.

PIGNON Ale já tě nechám v klidu, doufám jen, že jsem tě za ty poslední tři měsíce moc neotravoval.

LOUISA Ani ne, ale dneska ses pěkně pochlapil. Nejdřív mi zavolaš, že se chceš zabít, pak voláš Edgarovi, abys mu řekl, že jsi skoro mrtvý, každého vyděsíš a já tě pak najdu naprosto v pohodě. To se ani trochu nestydíš za to, jak ses choval?

Ve vedlejších pokojích se RALF s velkými obtížemi zvedne z křesla a shodí na zem stativ s fotoaparátem. Po čtyřech se doplazí pro svou zbraň, kterou má pod postelí.

PIGNON ve svém pokoji se snaží uvést věci na pravou míru.

PIGNON Oběsil jsem se na šňůře od rolety na vodovodní trubce v koupelně a kdyby ta trubka nepraskla, tak bys teď byla na patologii.

LOUISA Nech toho, plácáš nesmysly.

PIGNON Nesmysly? Počkej, já ti to dokážu.

Jde ke spojovacím dveřím. RALF právě v té chvíli vytáhl svou zbraň. PIGNON ze zdvořilosti zaklepe na dveře, ale nečeká na odpověď a vstoupí dovnitř. RALF nestihne schovat zbraň zpátky pod postel.

PIGNON Zase vás otravuju, promiňte, ale ona mi nechce věřit! (Louise) On u toho byl, on je můj svědek, jen se ho zeptej v jakém stavu mě našel. No tak, jen se ho zeptej!

LOUISA Dobrá, tak ti věřím, oběsil se a nepovedlo se ti to. Tak a končíme s dalšíma pitomostma.

PIGNON (Ralfovi) Slyšel jste to? Řekla „s pitomostma“. A to jsem se kvůli té ženě chtěl zabít.

RALF má potíže s tím, aby se udržel na nohou, posadí se proto na postel, vypadá zmateně. LOUISA mluví k nebi.

LOUISA On to pořád nechce pochopit! (*Ralfovi*) Jestli jste jeho přítel, tak mu řekněte, aby odešel, nemá tady co pohledávat, prosím vám, řekněte mu, aby odešel.

RALF (*okamžitě*) Odejděte.

PIGNON No tak, to není hezké, Louiso, ty ho k něčemu nutíš, on přece nechce, abych odešel. (*Ralfovi*) Že ne, že nechcete, abych odešel? (*Louise*) Jsou lidé, kteří mě dokáží pochopit a ocenit mou práci, víš, ne každý by se mě chtěl zbavit!

LOUISA (*Ralfovi*) Řekněte mu, že už je to jiná situace. Ublížila jsem mu, když jsem ho opustila, ale nemohla jsem dělat nic jiného, nebyla jsem s ním šťastná.

PIGNON Řekněte jí, že se mnou bude šťastná, tak šťastná jako nikdy předtím.

LOUISA (*Ralfovi*) Když jsem s ním žila, měla jsem z toho deprese. Deprese, rozumíte?

RALF (*zoufale křičí*) Ano, rozumím, naprosto rozumím!

PIGNON To ale bylo proto, že jsem u ní nikdy nebyl, když tu deprese zrovna měla.

LOUISA (*Ralfovi*) Ne, naopak, kdykoli jsem byla s ním, tak mě přepadla deprese.

Ralfovi očividně dělá velké potíže sledovat tuto slovní přestřelku. PIGNON se zdá být poslední Louisinou replikou velmi rozesmtně.

PIGNON To vůbec nebylo hezké. (*Ralfovi*) Slyšel jste, co mi řekla? Chápete to? Kvůli ní se jdu zabít, jsem k smrti zoufalý a ona mně ještě přidá. Řekněte jí, že to od ní nebylo hezké.

LOUISA (*Pignonovi*) Tyhle naše historky pána unavují.

PIGNON Ale ne, je to přítel. (*Ralfovi*) Řekněte jí, že to od ní nebylo hezké.

RALF už nemůže, těžko se mu artikuluje.

RALF Můžete mi dát oba pokoj?

PIGNON Ano, dáme vám oba pokoj. (*Louise*) Vidiš, jak ho rozčiluješ? (*Ralfovi*) Odpočiňte si, jsem tady u vás.

RALF (*stále mu mluvení dělá potíže*) Proč tady ten pitomec ještě není?

PIGNON (*Louise*) Ten pitomec, to je ten tvůj psychiatr. Na tom se všichni shodneme.

LOUISA Nemám žádný důvod, abych to dál poslouchala.

Odchází ke dveřím. Zastaví se.

PIGNON Opustila jsi mě, protože jsem loser, malej blbej fotograf, co fotí přejetý psy pro jednu malou blbou tiskovou agenturu.

LOUISA (*v rozpacích*) Ne, to nebylo proto, že...

Přejde do vedlejšího pokoje. PIGNON ji chytí a vezme za ruku, donutí ji vrátit se zpátky k Ralfovi.

PIGNON On u toho byl, on to všechno slyšel. Tvůj milej mi to všechno vmetl přímo do tváře!

LOUISA Pust' mě, to bolí...

PIGNON (*pustí ji*) Nic si nevymyslel, jen říkal to, cos mu vyprávěla na pohovce, při jedné z těch mála příležitostí, kdy on zůstal sedět ve svém křesle!

LOUISA (*otráveně*) Neměla jsem sem vůbec chodit.

PIGNON Neměla jsi mě opouštět, protože tě miluju a ty miluješ mě.

Venku se ozve policejní siréna. PIGNON jde k oknu, zvedne rychle svůj fotoaparát a udělá fotku. RALF se odvážně nadzvedne.

RALF Už je tady?

PIGNON Ne, ne, fotil jsem jen holuba, bude to taková srandovní fotka, dole samí ti policajti a holub, který je pozoruje...

RALF se zvedne, potácí se, ale zuří.

RALF Dejte si pryč ten pitomej foťák a vypadněte!

Padne zpátky na postel. PIGNON ho uklidňuje.

PIGNON Jistě, jistě, už jdu. (*Louise*) To je kvůli tomu tvému psychiatrovi, kvůli tomu, co mu udělal, jinak to byl ohromně milý a klidný člověk.

Vrací se spojovacími dveřmi zpět, LOUISA jde za ním. Otočí se k Ralfovi a usměje se na něho.

PIGNON Můžete být v klidu, zase za vámi přijdu.

PIGNON a LOUISA přejdou do vedlejšího pokoje. PIGNON zavře dveře, LOUISA stroze oznámí.

LOUISA Půjdu, Françoisi, a už mě nikdy nehledej.

PIGNON Počkej ještě chvíli!

Hrabe se v kufriu.

Ve vedleším pokoji někdo zaklepe na dveře. RALF zpozorní.

RALF Kdo je?

Mužský hlas (za scénou)

Policie!

RALF se zvedne, v obličeji má zcela neutrální pohled, jde ke dveřím. Otevře, ve dveřích stojí policista v civilu.

POLICISTA Oznámili nám, v tomhle pokoji dělal někdo nějaké hlouposti na římse.

PIGNON vyndal ve svém pokoji z kufriu desky. Podává je Louise.

PIGNON Mám pro tebe překvapení, drahá.

RALF se ve svém pokoji snaží na policistu pousmát.

RALF Aha, to jsem byl já... (ukáže na Pignonův fotoaparát) Jsem fotograf a zkoušel jsem vylézt na římse, abych měl lepší úhel, ale pak jsem se musel zase vrátit... Nebylo to dobré... A navíc to bylo nebezpečné...

POLICISTA (*nedůvěřivě*) Ukažte mi své doklady... a váš novinářský průkaz.

RALF Mám je v saku, počkejte chvíli.

Jde směrem k šatně.

V Pignonově pokoji zatím LOUISA otevřela desky. PIGNON jí vysvětluje.

PIGNON To jsou fotky z našeho domu, udělal jsem je, když jsi už byla pryč.

LOUISA Měla jsem pravdu, nepochopil jsi vůbec nic.

Vrátí fotky zpátky do desek a uloží zase do kufru.

RALF ve svém pokoji prohledává své sako.

RALF No kde jen můžou být?... Sakra, doufám, že mi nespady dolu z té římsy... Nemohl byste se tam podívat?

Policista se vykloní z okna, RALF překvapivě rychle přiskočí k ovládání rolety. Roleta spadne a praští policistu.

U Pignona se zatím LOUISA chystá k odchodu, jde ke dveřím. PIGNON ji zastaví.

PIGNON Ale ano, právě že jsem pochopil úplně všechno, už se vůbec nelituju, nepovažuju se už za oběť. (*naznačí rukou směrem ke spojovacím dveřím*) A to všechno díky němu. Nevím, čím to je, ale vrátil mi zase chuť žít.

RALF se zatím chopil poslíčkova šroubováku a vytáhl roletu. Jakmile je policista uvolněn ze sevření, svalí se v bezvědomí do pokoje.

PIGNON pokračuje ve svém pokoji dál.

PIGNON On se vlastně vůbec nesnaží prosazovat na úkor ostatních, je docela tichý, ale jde z něco tak teple lidského, něco, co mě proměnilo...

Během tohoto dialogu chytne RALF policistu za nohy a táhne ho směrem k šatně.

PIGNON dál mluví.

PIGNON Takže opustíš toho tlustýho blbce, který tě nenaučil nic víc než jezdit na koni, začneme zase žít společně a ty se mnou budeš naprosto šťastná.

LOUISA (*zoufale křičí*) Ty si nedokážeš ani představit, jak jsem se s tebou nudila!

PIGNON (*upřímně překvapen*) Nudila? Se mnou?

LOUISA Jo, nedokážeš si vůbec představit.

Ralfovi se v jeho pokoji podařilo nacpat policistu do šatny. Zavře za sebou dveře, posadí se na postel, snaží se popadnout dech.

PIGNON je stále překvapen Louisiným vyjádřením.

PIGNON Tak to jsi mě tedy překvapila, každý, koho jsem potkal, mi říkal: „Víte, s vámi se člověk aspoň nenudí.“ (*ukáže směrem k Ralfově pokoji*) Jen se jdi zeptat jeho, známe se hodinu a jsem si jistý, že se se mnou nenudil ani na vteřinu.

Někdo zaklepe na dveře.

PIGNON Zůstaň tady, to bude určitě ten tvůj šašek.

Otevře, ve dveřích stojí WOLF, je velice nervózní.

WOLF Jak dlouho ještě bude ten cirkus trvat? (Všimne si Louisy) Co ty tady děláš?

RALF ze svého pokoje slyšel, že přišel WOLF, jde směrem ke spojovacím dveřím, ale posuvné dveře do šatny se začnou pomaličku otevírat. RALF vytáhne zpod postele svou zbraň a ránou pažby opět uspí policistu, kterého není vidět. Ten se zase zhroutí zpátky do šatny.

V Pignonově pokoji hledá WOLF pohledem Ralfa.

WOLF Kde je tvůj manžel?

LOUISA (překvapená) Můj manžel?

WOLF Ano, ten debil, co ztropil skandál, protože jsem ho v jedné své slabé chvíli ošetřil. (Pignonovi) Kde je?

RALF ve svém pokoji nacpe opět policistu do šatny a zablokuje posuvné dveře malým blokem, který leží u telefonu.

LOUISA na Wolfa vyvalí oči.

LOUISA Co se ti stalo, Edgare?

PIGNON Co jsem ti říkal? Je to šašek!

WOLF (překvapený) Proč mojí ženě tykáte?

LOUISA No tak, Edgare, stalo se ti snad něco?

PIGNON Chápu, že tě možná trochu překvapilo, ale jen chvíli počkej a uvidíš, jak ten chlápek srandovní.

RALF se zatím vypořádal s policistou, strčí zbraň opět pod postel a vrací se ke spojovacím dveřím. Všimne si ale, že během ukrývací akce, ztratil policista botu.

RALF ji zvedne, znovu otevře dveře do šatny a hodí dovnitř botu. Policista mu padne do náruče.

Ve vedlejší pokoji se WOLF přibližuje k Pignonovi a vyhrožuje mu.

WOLF Jakým právem tady tykáte mé ženě?

PIGNON Protože je moje! (Louise) Ten tvůj chlapík je opravdu srandovní.

LOUISA (Wolfovi) Říkal jsi, žeš ho ošetřoval, copak ho nepoznáváš? Není ti dobře nebo co?

WOLF Do prdele, před chvílí jsem dal injekci jednomu chlápku, co dostal roletou po hlavě a ten se jmenoval François Pignon!

PIGNON To jsem, prosím, já - François Pignon. Píchnul jste to někomu jinému. (Louise) Už jsem zažil, že se doktoři nestrefili do žíly, ale aby si spletli člověka, to teda nikdy!

WOLF Proč jste mi to ale, proboha, neřekl?

Ralfovi se vedle podařilo nacpat policistu do skříně. Znovu zablokuje dveře do šatny.

PIGNON Neměl jsem čas. (Louise) Bez varování ho píchnul, ten chlápek je nebezpečnější než vosa.

WOLF (rozzuřeně) Já tomu hajzlovi rozbiju hubu!

Zuřivě vyrazí proti Pignonovi. LOUISA křičí.

LOUISA Edgare!

Rozlétnou se spojovací dveře, ve dveřích stojí RALF.

RALF Tak se už vrátil, magor jeden!

PIGNON (*vzdálí se od Wolfa*) Je tady a už zase mě chtěl praštit. (Wolfovi) Podívejte, do jakého stavu jste toho nebohého člověka dostal. (Louise) A to si říká lékař! Měl by se stydět.

WOLF chytne Pignona zepředu za svetr.

WOLF Držte už hubu, jasný?!

LOUISA (*křičí*) Edgare!

Wolfovi přistane na rameni s překvapivou silou Ralfova ruka a donutí ho se otočit.

RALF Okamžitě se na mě podívejte, doktore.

WOLF (zaujatě) Jistě, jistě, jen klid... nerozčilujte se... posad'te se.

RALF si sedne na postel. WOLF vytáhne z aktovky kladívko na zjišťování reflexů.

WOLF (ukáže směrem k Pignonovi) Jestli jsem vám dal tu injekci, tak za to může on, řekl mi, že jste Pignon.

PIGNON (Ralfovi) A mě zase řekl, že máte spláclý nos, špičatou bradu a hlavu dokonalého pitomce?

WOLF (*otočí se k Pignonovi, zuří*) Ale to je všechno proto, že jste to nechal dojít tak daleko!

RALF opět stejnou silou otočí Wolfa k sobě.

RALF Spěchám, doktore.

LOUISA Ano, rychle ho ošetři, ať můžeme jít, nemám ráda, když se takhle rozčiluješ.

PIGNON To on by potřeboval prášky na uklidnění.

WOLF (*Louise*) Řekni mu, ať už, proboha, drží hubu!

Rychle se vrátí k Ralfovi, protože cítí, že se na něj RALF nebezpečně dívá.

Dejte si nohu přes nohu.

RALF si dá nohu přes nohu. WOLF mu lehce klepne kladívkem do kolena. Ralfova noha se ani nehne.

WOLF No, mohlo by to být lepší.

PIGNON To je pech, ten chlápek nejdřív opíchá mou ženu a pak píchne ještě mého přítele!

LOUISA François, nech toho!

WOLF zpraží Pignona pohledem. Pak se opět otočí k Ralfovi.

WOLF Ten uklidňující lék už brzo přestane působit, nemělo by vám to v ničem vadit, snad jen kdybyste chtěl dělat nějakou pečlivou práci nebo něco, kde potřebujete rychle reflexy. Máte v příštích několika hodinách v plánu něco, na co byste se potřeboval hodně soustředit?

RALF Jo.

WOLF Kdybyste mi řekl, o co se jedná, tak bychom s tím mohli něco udělat.

RALF Vy jste mě uspal, já po vás chci, abyste mě probudil, nic víc.

PIGNON Louiso, miluju tě.

WOLF (*znovu se rozzuří, Louise*) Počkej na mě dole.

PIGNON Nemluvte tak s mojí ženou, není to váš pes.

WOLF (*neví co si počít*) Vy... já si vás najdu a...

Ralfova ruka znovu dopadne na Wolfa.

RALF Okamžitě napravte, co jste zpackal nebo vás vyhodím z okna, mluvím dost jasně?

WOLF ze své tašky vytáhne ampulku, injekci a gumovou manžetu.

WOLF Dám vám amfetaminovou injekci, mělo by vás to dát rychle do pořádku.

PIGNON jde do kufru pro balíček, který Louise koupil. Dává jí ho.

PIGNON To je pro tebe, myslel jsem si, že by ti mohlo slušet. Tričko na ramínka.

WOLF právě natahoval sérum do injekce, položil ho na postel, přiskočí k balíčku a vyhodí ho z okna.

WOLF (*Louise*) Kdybys chtěla to tričko na ramínka, tak ho máš dole.

RALF se zvedne. WOLF se k němu raději vrací.

WOLF Už jdu, už jdu. *Vezme do ruky znovu injekci.* Vyhrňte si rukáv.

RALF si vyhrne rukáv. PIGNON se otočí k Louise.

PIGNON Já ti koupím jiné, lásko.

LOUISA (*Wolfovi*) Jdu, chtěla bych ti pak něco říct.

WOLF Já taky.

LOUISA Copak se takhle může chovat psychiatr? Copak může takhle ztrácet nervy?

WOLF Já neztrácím nervy, já jsem úplně klidný.

PIGNON zatím znovu vytáhne fotografie domu a podává je Louise.

PIGNON Vidiš, nechal jsem natřít okenice a štít, líbí se ti ta modrá? Až se vrátíš, tak se dáme do interiéru.

WOLF odloží sérum na postel a vrhne se na Pignona. Vytrhne mu fotky z ruky a trhá je a rozhazuje po pokoji.

WOLF Vidiš, co udělám s tím tvým barákem? Kreténe!

PIGNON Louiso, on roztrhal náš dům.

RALF se postaví. V ruce drží gumovou manžetu. Přejde opatrně za Wolfa, dá mu manžetu kolem krku a utáhne. *WOLF začne chroptět. LOUISA zasáhne.*

LOUISA Ale no tak, nechte toho, vždyť ho uškrtíte!

RALF s tupým výrazem ve tváři pokračuje ve škrcení. PIGNON se také začne bát.

PIGNON Radši ho nechte, když ho zabijete, nebude vám moct dát tu injekci.

Tenhle argument Ralfa uklidní natolik, že povolí sevření. WOLF se skácí na postel, posadí se, je přidušený.

RALF si sedne vedle něho a podá mu injekci.

RALF Jestli mi to hned nepíchnete, doktore, tak se budu zlobit.

WOLF (*bojí se, chraplavým hlasem*) Ne, ne, jenom se nezlobte.

Vezme injekci do ruky. PIGNON se spokojeně otočí k Louise.

PIGNON No jo, toho to vzalo!

WOLF se na něho zle podívá a píchne injekci Ralfovi – více méně po paměti.

RALF Au!

WOLF Chtěl jsem mu to aplikovat nitrožilně, mohli byste mě nechat chvíli oba na pokoji.

LOUISA (*ledově klidně*) Ano, nechám tě na pokoji.

Odchází ke dveřím, PIGNON jde za ním.

PIGNON To není možné, jak se k tobě chová! Takový hrubý člověk! Pa pa, lásko, hned přijdu za tebou...

LOUISA odejde.

WOLF dokončil lékařský zákrok. Sundává Ralfovi z ruky manžetu.

WOLF A je to, za pár minut by to mělo začít působit.

RALF si stoupne a beze slova jde ke spojovacím dveřím. Vejde do svého pokoje, zavře za sebou dveře a zablokuje je židlí. Zpod postele vyndá svou zbraň a jde se posadit do křesla k oknu.

PIGNON s Wolfem ve vedlejším pokoji zůstanou stát proti sobě. WOLF si rovná věci do tašky, nedívá se okolo.

WOLF Jste zasraná nula, Pignone, kdybych se neuměl ovládat, tak...

PIGNON No jistě, to je ta moderní psychiatrie, spát s klientkami a fyzicky napadat jejich manžele...

WOLF si ho změří pohledem a vyrazí ke dveřím.

WOLF Věděl jsem, že si vzala ubohýho pitomce, ale nemyslel jsem si, že je to taková nula.

Otevře dveře. PIGNON má ale poslední slovo.

PIGNON Věděl jsem, že odešla s debilem, ale nemyslel jsem si, že je taky kretén.

Wolfovi rupnou nervy. Vrhne se na Pignona, povalí ho na postel. Začne ho škrtit.

V Ralfově pokoji se potichu otevřou dveře do šatny. Policista se sotva stihl probrat a už míří na Ralfa svým revolverem.

FLIC Ruce vzhůru.

RALF se pomalu otočí a odloží svou zbraň. Vstane a dá ruce nad hlavu. Policista mluví dál.

FLIC Ani hnout, nebo střelím.

Policista zvedne telefon, stále sleduje Ralfa očima. RALF se na něho vrhne, oba muži padnou na postel.

V Pignonově pokoji leží WOLF na Pignonovi a stále ho škrtí.

Dveře zůstaly pootevřené. Objeví se v nich poslíček a sleduje dva muže, kteří se škrtí.

POSLÍČEK Pardon.

WOLF a PIGNON se udýchaně zastaví. Poslíček mluví.

POSLÍČEK Dveře byly otevřené, nechtěl jsem vás vyrušovat.

Vedle se Ralfovi podařilo odzbrojit policistu. Chvíli ho škrtil, pak ho unaveně pustil. Oba muži – jeden je v bezvědomí, druhý se snaží popadnout dech – leží vedle sebe, bok po boku, na posteli.

U Pignona se WOLF zdá být přiveden velmi do rozpaků.

WOLF Ale ne, nerušíte, ne, právě jsem... vyšetřoval tady pána...

POSLÍČEK Ale jistě... Ano, pánové, nechám vás tu o samotě... Příjemný večer.

Poslíček odejde. WOLF sleze z postele, je velmi rozzloben.

WOLF Nevím, co si teď ten člověk musí myslet...

V Ralfově pokoji někdo zaklepe na dveře. Je to poslíček. Objeví tam policista a zabijáka, jak leží vedle sebe na posteli.

POSLÍČEK Pardon.

Odejde.

Vedle se PIGNON, který se také probral, začne smát při pohledu na Wolfa.

WOLF Přijde vám to k smíchu?

PIGNON No jo! Přijde mi to groteskní! Moje žena odešla od nuly k šaškovi!

Wolfovi znovu rupnou nervy a opět se vrhne na Pignona, oba znovu spadnou na postel. WOLF ho znovu začne škrtit.

RALF sbírá ve svém pokoji poslední zbytky sil k tomu, aby se mu podařilo nacpat policistu do skříně.

PIGNON se chopí lampičky na nočním stolku a praští s ní Wolfa po hlavě. Ten omdlí.

PIGNON se postaví a zkoumavě se sklání na Wolfem.

PIGNON Doktore Wolfe? ...Doktore Wolfe?... Edgare?

WOLF nereaguje. PIGNON přiloží ucho k jeho hrudníku. Zděšeně se narovná.

PIGNON Panebože...

Chvilí váhá mezi telefonem a spojovacími dveřmi. Nakonec se rozhodne pro dveře. Zaklepe.

RALF zavře dveře do skříně. Lekne se.

RALF (křičí) Ne!

PIGNON Otevřete, je to vážné! ... Prosím vás, otevřete!

RALF Nechci, aby mě nikdo rušil. Dejte mi pokoj!

PIGNON Někoho jsem zabil.

Poprvé za celou dobu Ralfa něco skutečně překvapilo. Chvilku váhá, schová zbraň pod postel a jde ke dveřím. Neotevře, ale ptá se přes dveře.

RALF Co jste to říkal?

PIGNON Někoho jsem zabil, otevřete.

RALF Do háje.

Otevře spojovací dveře a vidí Wolfa, jak leží nehybně na posteli uprostřed střepů z lampičky.

PIGNON Chtěl mě uškrtit, bránil jsem se a...

RALF jde k Wolfovi, přiloží mu palec na krční tepnu. PIGNON přidušeným hlasem pokračuje.

PIGNON To je strašné, já ho zabil... Musíme zavolat policii... Ne, to nemůžu, zavřou mě a já ji už nikdy nevidím... Chci ji ještě naposledy vidět, než mě odvedou do vězení... (naštvaně) Já nevím, co má dělat... Já bych ji tak chtěl ještě vidět...

RALF (s nadějí, že jeho noční můra už skončí) No tak, jen za ní jděte!

PIGNON Ano, půjdu... (ukáže na Wolfa) Opravdu je mrtvý?

RALF Ano, naprosto.

PIGNON To je strašné... Dobrá, tak já jdu...

Jde směrem ke dveřím. WOLF se právě začíná probírat, pomalu se zvedá. RALF ho diskrétně opět uspí. WOLF padne zase do postele.

PIGNON si ničeho nevšiml, zastaví se a otočí se směrem k Ralfovi.

PIGNON Mrzí mě, že vás tu nechávám s mrtvolou v náručí. Snažím se vžít do vaší situace. V klidu se ubytujete v hotelu a zjistíte, že váš soused ve vedlejším pokoji je zabiják.

RALF (má naspěch) To je v pořádku, takové věci se stávají.

PIGNON (překvapeně) Myslíte?

RALF (opravuje se) Ne, chci jen říct, že to není nic tak hrozného... Tak, utíkejte, musíte už vyrazit!

PIGNON Ano, ano, už jdu...

Znovu vyrazí směrem ke dveřím, ale znovu se zastaví.

Přijdete se za mnou podívat do vězení? Já vím, že je hloupé to po vás chtít, skoro se ani neznáme, ale já už nemám žádnou rodinu a všichni moji přátelé mě opustili, nudil jsem je svým milostným trápením...

RALF Přijdu za vámi do vězení, ale teď už sebou, proboha, hod'te!

PIGNON Nechám vám tu svůj Nikon, má snadné ovládání a motorek, který umí... *(stejným tónem)* On se pohnul.

RALF Cože?

PIGNON *(o tón níž)* Wolf. Pohnul se.

RALF Ale ne.

PIGNON Jakto, že ne! Podívejte se na něj, jak pohnul nohou, hýbe se!

RALF (mdle) Do háje.

Vrací se ke spojovacím dveřím. PIGNON neskryvá, že mu spadl kámen ze srdce.

PIGNON Život je plný překvapení, že, celé měsíce jsem si přál, aby ten chlápek umřel, a teď jsem šťastný, že se probral. Vám se taky muselo ulevit, že?

RALF se zastaví u spojovacích dveří. Viditelně má co dělat, aby se ovládl.

RALF Ulevilo by se mi, kdybyste mě nechal na pokoji. Jasný?

PIGNON Ano, jistě, už vás nebudu vyrušovat, slibuji... Mrzí mě, že jsem vás zahltil všemi těmi emocemi.

RALF si ho změří pohledem a zavře dveře. Jde opět na číhanou do křesla.

PIGNON se vrací k Wolfovi, který se opět nehýbe.

PIGNON Jak vám je? ... Ano?...

Třese Wolfem. Ten nereaguje.

Slyšíte mě?

WOLF stále nereaguje. PIGNON chvíli váhá před spojovacími dveřmi. Promluví nahlas, aby ho

RALF slyšel.

PIGNON Už se zase nehýbe!

RALF se v křesle naježí, ale neodpoví. PIGNON naléhá.

PIGNON Možná je ještě živý, ale co když má frakturu lebky?

RALF se trochu pohne, ale pořád neodpovídá. PIGNON stále naléhá.

PIGNON Co mám dělat, mám zavolat lékaře? ... Prosím vás, nenechte mě teď ve štychu, mám tady v posteli milence své ženy, má hlavu na maděru a já nevím, co mám dělat...

WOLF se za ním zatím probírá. V pokoji se ozve zvonění mobilu. PIGNON zmlkne. WOLF je v mrákotách, vytáhne ale mobil z kapsy.

WOLF (*mdlým hlasem*) Haló? ... Ne, to je omyl. (*zavěsí a vysvětluje Pignonovi*) To byl někdo, kdo chtěl doktora Wolfa.

PIGNON (*po chvilkovém tápání*) Ale vy jste doktor Wolf.

WOLF Proč?

PIGNON (*zděšeně*) Ajéje!

PIGNON se otočí ke spojovacím dveřím.

PIGNON Pojd'te sem, nepamatuje si, kdo je, musíme něco udělat!

PIGNON Slyšíte, neví, kdo je!

WOLF si za ním ohmatává opatrně hlavu.

WOLF Bolí mě hlava.

PIGNON Ano, omráčil jsem vás noční lampičkou.

WOLF Kdo jste?

PIGNON Pignon. François Pignon.

WOLF (*podává mu ruku*) Těší mě.

PIGNON mu automaticky potřese rukou.

Ve vedlejším pokoji náhle RALF zneklidní. Přilží si dlaň na hrudník. Viditelně ho to neuklidní. Celé tělo se mu začne otřásat a poskakovat.

U Pignona znovu zazvoní Wolfův telefon. WOLF odpovídá stejným mdlým hlasem.

WOLF Haló? ... A kdože to? ... Louisa? (*perplex, Pignonovi*) To je Louisa. (*do telefonu*) Je mi líto, madame, ale to jste se musela splést...

PIGNON mu vezme telefon z ruky.

PIGNON Louiso, to jsem já, prali jsme se a on je teď v limbu... Neříkám nesmysly, právě jsi s ním mluvila, vidíš, že ani neví, kde bydlí... Přesně tak, ahoj.

Podá mobil Wolfovi.

Za chvíli je tady.

RALF se celý třese. Schová zbraň pod postel. Ve tváři mu cuká, jde trhavými pohyby směrem ke spojovacím dveřím, odstraní židli, která blokovala kliku, cestou převrátí lampu. Otevře dveře a jde směrem k Wolfovi s Pignonem.

RALF Mám hodně zrychlený tep a klepou se mi ruce. Co mi to ten blbec zase píchnul?

PIGNON Nemá cenu se ho na to ptát, dočista zapomněl, že je doktor.

RALF ho neposlouchá a rozčiluje se na Wolfa.

RALF Co jste mi to píchnul, pitomče?

WOLF (*Pignonovi*) Kdo je ten pán?

PIGNON (*Ralfovi*) Vzpomínám si, že říkal něco o amfetaminech.

RALF O amfetaminech?

PIGNON Ano, to je doping, kdybyste byl cyklista, určitě byste vyhrál etapu, ale pak byste dojel na dopingovou kontrolu.

RALF je zoufalý, klepou se mu ruce.

RALF Takhle to ale nejde.

PIGNON Potřeboval byste něco na uklidnění, mám objednat heřmáněk? Silný heřmánkový čaj?

RALF se na Pignona podívá vyčítavým pohledem. PIGNON pochopí.

PIGNON Nedívejte se na mě takhle, mám pak pocit, že jsem vám nesympatický a já k vám cítím více než sympatie, to právě díky tomu, jsem se z toho dostal...

WOLF (*přeruší ho*) Kde to jsem?

PIGNON (*je plný elánu, Wolfovi*) A dost! Pryč odsud. Víím, že jsem vám za poslední hodinu přivodil jen samé potíže, ale na to brzo zapomenete a z tohohle setkání v hotelu mezi jedním zoufalcem a jedním šlechtným člověkem si odnese...

WOLF (*přeruší ho*) Kdo mě sem přivedl?

PIGNON (*rozšiluje se*) Co zas chce? (*Wolfovi*) Co je, no, co zas je?

WOLF (*s hrůzou*) Pignone!

PIGNON A je to tady, už přišel k sobě! (*Wolfovi*) Jste doktor Wolf, vzpomínáte si?

WOLF Doktor WOLF? ... Ano, jistě, že si vpomínám, proč bych si neměl vzpomínat?

PIGNON A využíváte svého diplomu z oboru psychiatrie k tomu, abyste spal se svými klientkami, na to si také vzpomínáte?

RALF odstrčí Pignona a křičí Wolfovi do tváře.

RALF Co jste mi to píchnul?

WOLF Píchnul?

PIGNON (*Ralfovi*) Nemůžete na něj být tak hrr, začíná si vybavovat, je potřeba ho přivést k vědomí pozvolna. (*Wolfovi*) Zničil jste mi život, hajzle jeden, zatahl jste mou ženu do téhle díry a zničil jste mi život, vzpomínáte si na to?

RALF znovu odstrčí Pignona, chytne Wolfa za sako a vytáhne ho z postele.

RALF To, cos mi píchnul byly amfetaminy?

WOLF Promiňte, váš obličej mi je povědomý, ale budu si muset udělat ještě v hlavě pořádek...

RALF (*ledově klidně*) Měl byste si ho udělat hodně rychle, doktore.

WOLF Ano, už si vzpomínám, nejprve neuroleptika a potom amfetaminy... Opravdu to může způsobit hyper-aktivitu, ale je to jenom dočasné.

RALF Klepu se, nemůžu nic dělat, když se takhle klepu.

PIGNON To je pravda, kdybych byl v takovém stavu jako on, tak bych nemohl ani fotit.

WOLF Stejně by vám nevyšly.

PIGNON No teda! Co to ten šášula povídá? Kdybych já dělal fotky, jako on dělá medicínu, byl bych dávno na dlažbě! Je to chudák.

RALF chytne Wolfa za sako a pak ho chytne kolem krku. WOLF se začne dusit. PIGNON se pokusí zakročit.

PIGNON Dejte pozor, abyste ho neuškrtil...! (když to vezme z té lepší stránky) Vlastně, dělejte, jak myslíte, že.

RALF pustí Wolfa, ten spadne na postel, snaží se popadnout dech.

RALF (*Pignonovi*) Řekněte mu, ať mi dá okamžitě něco na uklidnění, nebo ho zabiju.

PIGNON To je strašné, jak špatný lékař může z mírumilovného člověka udělat hotového zabijáka. (*Wolfovi*) Na vašem místě bych na to nebyl moc pyšný.

WOLF popadl dech, vytáhne z aktovky recepty a začne psát.

WOLF (*Ralfovi*) Vemte si ihned dvě tabletky, jsou to mírné prášky na uklidnění, zabere to během pár minut.

RALF Je tady někde lékárna?

WOLF Máte pojištění?

RALF (rozčilí se) Ptám se vás, jestli je tady někde lékárna!

PIGNON Ano, viděl jsem ji dole na rohu.

Haló, mohl byste sem přijít pro recept a dojít co nejrychleji pro léky... Děkuji.

Zavěsí, otočí se k Ralfovi.

A je to.

RALF (*Wolfovi*) Jste si jistý tím, co mi dáváte?

WOLF Ale ano, jistě, žádný problém, nechte mě teď ale v klidu, není mi dobře...

Někdo zaklepe na dveře. PIGNON jde otevřít. Je to poslíček. PIGNON mu dá recept.

PIGNON Pospěšte se, je to naléhavé.

POSLÍČEK Za minutku jsem zpátky.

Poslíček odejde. PIGNON za ním zavře dveře. Venku se ozve policejní siréna. RALF začne mít znovu tiky v tváři, jde do svého pokoje. PIGNON se ho zeptá.

PIGNON Nepočkáte si na své léky?

RALF Řekněte mu, aby mi je donesl.

Zavře za sebou spojovací dveře a jde se rychle podívat k oknu. Poté opět vytáhne zpod postele zbraň a usadí se opět do křesla. Zavře oči a začne se soustředit a zhluboka dýchat, snaží se zklidnit, ale stále ho vyrušují tiky a šubání těla.

Někdo zaklepe na dveře Pignonova pokoje.

PIGNON Kdo je?

LOUISA (*za scénou*) To jsem já.

PIGNON jde otevřít. LOUISA vstoupí a prohlíží si Wolfa, který leží na posteli uprostřed střepe z lampičky.

LOUISA Co se tady zase stalo?

PIGNON Vrhnul se na mě, tak jsem ho praštil lampičkou.

LOUISA (*Wolfovi*) Je to pravda, udělal jsi to?

WOLF Já nevím... já už nic nevím, možná mám výron na mozkou, musíte mě nechat chvíli v klidu.

LOUISA Pojď, odvezu tě na kliniku.

PIGNON Přece neodjedeš s tím salátem, Louiso!

LOUISA se na něj na chvíli podívá a začne se smát.

PIGNON (*usmívá se*) Vidiš, dokážu tě rozesmát, nejsem tak nudný.

LOUISA Nevím, co se ti stalo, ale žila jsem s tebou sedm let a nikdy se ti nepovedlo mě překvapit, a teď, během pár hodin...

PIGNON Ano, něco se stalo, už nejsem tím, čím jsem byl. (*ukáže na Wolfa*) Je ti jasné, že jsem toho zmetka málem zabil... Šel bych za to do vězení, ale jsem přesvědčený, že bych trpěl míň, než když jsem věděl, že spí v tvé posteli.

WOLF Dobře, pojďme, ten chlápek mi je odporný.

LOUISA (*Pignonovi*) Co teď budeš dělat? Vrátiš se do Paříže?

PIGNON Udělám, co budeš chtít, budu spát na rohožce před klinikou, nebudu ti překážet, chci jen být u tebe, udělám pro tebe cokoli.

WOLF To jo, ten ti přinese kapky deště ze země, kde nikdy neprší, pojď, je to směšné.

LOUISA Ne, to není směšné, to je smutné, škoda, že nic nechápeš.

WOLF Jak to, že nic nechápu, jsem muž, kterého miluješ, a zároveň tvůj psycholog, jestli je na světě někdo, kdo ti může rozumět...

PIGNON Nejsem psycholog, nevím, jestli mě ještě pořád miluje, ale myslím, že ji chápu víc než vy...

Někdo zaklepe na dveře.

Lékárna.

Otevře, poslíček mu dává léky.

Díky.

Poslíček odejde. WOLF poručí Louise.

WOLF Tak jo, jedeme, už tady nemáme co dělat.

Vezme Louisu za ruku a vede ji ke dveřím.

PIGNON Počkám na tebe, Louiso, jak dlouho jen to bude nutné... Jen mi zavolej, abych měl aspoň trochu naděje.

WOLF Nezavolá vám, nechce s vámi už mluvit, a já taky ne.

Odejde, Louisu táhne za sebou. LOUISA se otočí a podívá se na Pignona. V jejích očích je skutečná něha. Odejde za Wolfem. PIGNON zavře dveře a celý šťastný jde k Ralfovu pokoji. Zaklepe na spojovací dveře.

PIGNON Vaše léky.

RALF opustí svou pozorovatelnu, uloží zbraň pod postel a jde otevřít. Vezme si léky.

RALF Díky.

Chce zavřít dveře, ale PIGNON je zablokuje nohou.

PIGNON Počkejte, musím udělat ty fotky.

RALF Ne, nechci, abyste fotil z mého okna. Vezměte si svoje věci a nechte mě teď v klidu.

PIGNON vejde do Ralfova pokoje.

PIGNON O.K. Ale je to škoda, rozdělili bysme se, fifty-fifty...

Jde si pro fotoaparát a stativ. RALF vysype dva prášky z krabičky a jde do koupelny. PIGNON mluví dál tak, aby ho Ralf slyšel.

PIGNON Jestli toho chlápka dostanou, tak ty fotky budou stát dost peněz... Udělalo by mi radost, kdybych se s vámi mohl rozdělit.

Jedna nožka stativu, která byla špatně upevněná, vypadne na zem. PIGNON se sehne, aby ji sebral.

PIGNON Určitě zavolá, jsem si jistý, že ano, cítil jsem, jak to mezi námi zase začíná fungovat...

Hledá pod postelí šroubek. Náhle zmlkne. Vytáhne Ralfovu zbraň a stoupne si. Z tváře mu zmizí úsměv. RALF se objeví ve dveřích do koupelny, všimne si Pignona, vidí, že má v ruce pušku. Zastaví se.

RALF *(s ledovým klidem)* Vás člověk nemůže nechat ani vteřinu bez dozoru, co?

PIGNON *(zaskočeně)* Aha, tak proto teda...

RALF *(jde pomalu k Pignonovi)* Dejte mi tu pušku.

PIGNON Ani hnout, nebo ji hodím z okna!

RALF se zastaví, PIGNON pokračuje.

PIGNON Vy jste ale chudák, co všechno jste si musel za poslední dvě hodiny vytrpět.

RALF Jděte dál od okna, mohl by vás někdo vidět, na ulici je spousta policajtů.

PIGNON jde dál od okna. Nevědomě zamíří zbraní na Ralfa.

PIGNON Volal jste mé ženě, dostal jste roletou po hlavě...

RALF Dávejte pozor, je nabitá.

PIGNON Cože?

RALF Ta zbraň. Je nabitá.

PIGNON Nic víc mi k tomu neřeknete?

RALF Máte pravdu, je to docela důležité, že.

PIGNON Wolf vám dal injekci, pak ještě jednu, doteď se vám klepou ruce, muselo to být hotové utrpení.

RALF Přesně tak, už dvě hodiny mě pořádně štvete.

Udělá krok k Pignonovi. Ten ustoupí.

PIGNON Nepřibližujte se.

RALF Dejte mi tu pušku, Pignone, a vypadněte.

PIGNON si ho chvíli soucitně prohlíží.

PIGNON Příteli, nejme přece dnešní.

RALF Cože?

PIGNON Jsem spoluviníkem a vy to dobře víte.

RALF Jak spoluviníkem?

PIGNON Kvůli našemu přátelství.

RALF Kvůli našemu přátelství?

PIGNON Ano, to se nedá jen tak obejít.

RALF Naposledy vám říkám, abyste mi dal tu pušku a vypadnul.

PIGNON Ne, podal jste mi pomocnou ruku a kdybych vás tady já teď nechal samotného, byl bych ten největší nevděčník!

RALF Vůbec jsem vám nechtěl pomáhat, chtěl jsem vás oddělat, až by dokončil svou práci.

PIGNON *(odhodlaně)* Možná byste ale nemohl. Je určitě jednoduché zabít jen tak někoho cizího, koho vůbec neznáte a o kom všichni vědí, že je to hajzl, ale zastřelit někoho, s kým jste společně prožil něco hodně silného, tak jako vy a já...

RALF Pignone, to byly nejhorší chvíle mého života!

PIGNON No ano, mého taky, ale nakonec jsme to oba dokázali, něco jsme překonali. A říkejte si, co chcete, ale je to lidsky krásné.

RALF Tak jo, jestli jste můj přítel, tak mě nechte dělat mou práci a zmizte.

PIGNON Ne, nemůžu vás nechat dělat něco takového.

RALF *(rozčiluje se)* Je to moje práce, platí mě za to!

PIGNON (*přeruší ho*) Zabit člověka není žádná práce, nechtěl byste ho radši vyfotit? Bylo by to takové normálnější... Udělal byste si fotky ze safari místo toho, abyste jel na safari. Je to stejně vzrušující a není to tak kruté.

RALF (*horko těžko se uklidňuje*) Ti chlápci, co mě zaměstnávají, nemají smysl pro humor. Jestli neudělám, co mám, tak si mě dřív nebo později najdou a zabijou mě.

PIGNON Jed'te do Meudonu.

RALF Cože?

PIGNON Do mého domu v Meudonu. Nikdo vás tam nebude hledat, v obýváku je tam velice pohodlná rozkládací pohovka.

RALF (*po krátké pauze*) Pignone, co jsem vám, proboha, udělal? Proč mě takhle pronásledujete?

PIGNON Já vás nepronásleduju, snažím se vám pomoci.

RALF To vyjde na stejno, co jsem vám udělal?

PIGNON Zachránil jste mi život a to se nezapomíná.

Ve vedlejším pokoji začne zvonit telefon. PIGNON sebou trhne. RALF udělá krok směrem k Pignonovi. PIGNON couvne zpátky k oknu.

PIGNON Ne, ani hnout!

RALF Chcete mě poslat do lochu?

PIGNON Cože?

RALF Když budete stát v tom okně, tak tady bude policie do půl minuty.

PIGNON jde pryč od okna. Telefon stále zvoní. RALF pokračuje.

RALF To bude ona.

PIGNON Ano.

RALF No tak, zvedněte to, na co čekáte?

PIGNON nereaguje.

Položte tu pušku a běžte za ní, kurva!

PIGNON stále nereaguje. RALF nevěřícně vykřikne.

Je to přece váš problém, ne? Běžte vedle a zvedněte jí to!

Zvoneň telefonu ustane. Oba muži se na sebe chvíli dívají v tichu. Poté RALF nevýrazně prohlásí.

RALF Volá vám žena, pro kterou jste chtěl umřít a vy to ani nezvednete. A přitom mě, svého přítele, jak říkáte, byste poslal na smrt?

PIGNON (*odhodlaně*) Zavolá znovu, tím si jsem jistý a vám taky nikdo neublíží, protože jsem váš přítel a budu vás chránit.

Z šatny se ozvou zuřivé zvuky. PIGNON sebou trhne. Za scénou se ozve pilicistův hlas.

POLICISTA (ze šatny) Policie! ... Otevřete! ...

PIGNON (překvapeně) Vy máte v šatně policajta?

RALF neodpoví. PIGNON křičí.

PIGNON Už jdu! Jdu vám otevřít.

Rány ustanou. PIGNON se otočí k Ralfovi.

PIGNON Proč je v šatně?

RALF Protože tady někdo vyváděl blbosti venku na římse.

PIGNON (*zajímá ho to*) No a...? (*pochopí*) Aha, jako já, takže to je taky moje chyba, je mi to líto.

POLICISTA (*za scénou*) Otevřete!

PIGNON Už jdu, už jdu...!

PIGNON stále sleduje Ralfa, přitom pomalu jde k šatně a otevře dveře.

RALF se ho pokusí zastavit.

RALF To je pěkné přátelství, když mě pošlete do lochu.

PIGNON namíří hlaveň zbraně proti dveřím do šatny.

PIGNON neodpoví a odsune dveře.

Pažbou pořádně praští policistu, kterého pořád není vidět. Policista se zhroutí. PIGNON za ním zavře dveře do šatny.

PIGNON O čem jsme to mluvili?

RALF Víte kolik vyfásknete za to, že jste praštil policajta?

PIGNON Míň než za to, kdybyste spáchal tamten zločin. Pojd'te, odejdeme pryč.

Venku na ulici se rozezní koncert policejních sirén, který oznamuje příjezd policejního vozu s obžalovaným. *PIGNON se otočí k oknu. RALF toho využije k tomu, že po něm skočí a chytí zbraň za hlaveň. Ozve se výstřel. Výstřel odhodí Ralfa přes celou místnost. Rukou si drží zakrvácené rameno. PIGNON ho zděšeně pozoruje.*

PIGNON Promiňte mi to, je mi to líto, neudělal jsem to naschvál...!

RALF (*tichým hlasem*) Pitomče!

PIGNON Kde jste raněn? Je to vážné? Ta rána vyšla sama, neudělal jsem to naschvál, vždyť vám to říkám.

Ralfa přepadne slabost, posadí se na postel.

RALF (*stále stejným tichým hlasem*) Idiote.

PIGNON Jdu pro ručník, zůstaňte tady...!

Utíká do koupelny, vrací se s ručníky. RALF ho odstrčí.

RALF Jděte do háje.

PIGNON To právě ne, teď vás tady nemůžu nechat, vždyť krvácíte!

Chce se znovu přiblížit k Ralfovi, ten ho opět odstrčí.

RALF Jestli tady zůstanete, tak si budou myslet, že v tom jedeme oba, Pignone, a vy půjdete do lochu, tak vypadněte.

PIGNON Nechte mě, ať vás můžu ošetřit, pak hned odejdu.

Ralfovi klesne hlava. Zřejmě brzo omdlí. PIGNON se posadí vedle něho a strčí mu ručník mezi sako a košili.

PIGNON A je to, takhle zastavíme to krváčení, všechno bude v pořádku.

Na dveře se ozve zuřivé klepání. Za scénou je slyšet mužský hlas.

POLICISTA (za scénou) Policie, otevřete!

RALF (skoro obdivně) Povedlo se vám to skvěle, Pignone.

Ralfova hlava spadne Pignonovi na rameno. Policista se znovu ozve.

POLICISTA (za scénou) Hotel je obklíčen, nemáte žádnou šanci, vyjděte ven s rukama nad hlavou.

PIGNON začne hladit Ralfa po vlasech.

PIGNON Kdyby nás soudili najednou, tak bychom šli oba do stejné věznice.

RALF zvedne hlavu a PIGNON na závěr prohlásí.

PIGNON Možná bychom je mohli požádat, aby nás dali do stejné cely, ne?

RALF se podívá na Pignona s hrůzou v očích a opona jde dolů.